

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
 Σ' ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Ἰ. Μαρξ.
 ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΔΟΓΗ, διήγημα τοῦ Ὁρμάν.
 Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ τῶν Πτηνῶν.
 ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ἀνὰ τὴν Ἐκθεσιν.
 ΠΟΙΗΣΙΣ : Κρυφὴ ἀγάπη ὑπὸ Ἰ. Μαρξ.
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ [ΤΗΣ ΧΘΕΣ] ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
 Mamzelle Julie, ὑπὸ Δισώπου.
 Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ, (Συνέχεια καὶ τέλος)
 ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ : Ἀφρικανικὰ περιηγήσεις.
 ΑΣΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ.
 Ἄ λ λ η λ ο γ ρ α φ ί α.

ΠΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Τὰ ἐκθέματα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων.—
 Τὰ παραπετάσματα τοῦ συρμού.— Ἐν πείραμα ἄγ-
 γλων ἱατρῶν.

Ἡ πόλις ἡμῶν εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς ἔκτακτον καλλιτεχνικὴν διέγερσιν. Τοῦτη ἀποδεικνύουσι τὰ καταστήματα, — ἀπὸ μικρῶν ἕως μεγάλων — καὶ αἱ οἰκίαι — ἀπὸ τῶν μεγάλων μέχρι αὐτῶν τῶν μονορόφων οἰκισίων.

Καὶ ἐν πρώτοις τὰ καταστήματα.

Πρότερον εἶχομεν ἐν ἡδύ το πολὺ τοιαῦτα προσωρισμένα ἀποκλειστικῶς πρὸς πώλησιν ὡραίων εἰκόνων καὶ ἄλλων κομψῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ τώρα ἐποπλαπλασιάσθησαν τὰ τοιοῦτου εἶδους καταστήματα εἰς βαθμὸν καταπληκτικόν, σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος τῶν, καὶ αὐτὸ ὁ ἀργὸς περιπατητὴς δύναται πρὸ τῆς μᾶστρας ἐκάστου τῶν καταστημάτων τοῦτων νὰ ἴσται ἐπὶ πολὺ θαυμάζων τὰς ἐκτεθειμένας εἰκόνας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Τὰ λοιπὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, εἴτε διότι, ἐκ τῶν πολλῶν θεατῶν τῶν συρρέοντων πρὸ τῶν ἀνωτέρων καταστημάτων, ἐμάντευσαν ὅτι πάσης ἄλλης ρεκλάμας καλλιτέρα εἶνε μία καλὴ ἢ ὕψιστὴ ὑποφερτὴ εἰκὼν, εἴτε καὶ ἀπλῶς χάριν φιλομουσίας, ἀπερῆσαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρων

κομψοπωλείων, καὶ οὕτω οἱ πλεῖστοι ἔμποροι, ἀπὸ ἐμπορίου πανικῶν μέχρι ἐμπορίου ψιλικῶν, κοσμοῦσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὰς ὑέλους τῶν καταστημάτων αὐτῶν μὲ μίαν ἢ δύο ἐλαιογραφίας.

Καὶ αἱ οἰκίαι; Ἐκάστος κατασκευαστὴς οἰκίας ἀφίλει ἐφέτος νὰ ζωγραφίσῃ τὴν κυρίαν αὐτῆς πρόσοψιν κατὰ τὸν Πομπηϊανὸν πολυποίκιλτον ρυθμὸν, ἢ νὰ κοσμήσῃ αὐτὴν μὲ δύο ἢ τρεῖς ἀρχαϊκὰς εἰκόνας, ἢ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς νὰ θέσῃ σειρὰν μαρμαρίνων Ἀπολλῶνων, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀφιλόκαλος. Ὅ,τι ὅμως ἐπὶ τῶν οἰκιῶν θὰ παρατηρησωμεν πρὸς τὸ παρὸν μετὰ προσοχῆς, εἶνε τὰ ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων παραπετάσματα.

Ἐὰν ἐφέτος ὑπάρχει τι ὡς πρὸς τὸ ὅποιον ἕκαστος ζητεῖ μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ γείτονός του, τοῦτο βεβαίως εἶνε τὰ παραπετάσματα. Ἐκάστος οἰκοδεσπότης ζητεῖ ποῖον πλεόν ἰδιότροπον ὕψος νὰ εὕρῃ ὅπως δι' αὐτοῦ καλύψῃ τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων του, καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν ὁ περιπατὸν ἐν τῇ ὁδῷ ὑψώτῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, θὰ νομίσῃ πρὸς στιγμὴν — ἐὰν ποτε μετέβῃ εἰς Ἰσπανίαν — ὅτι εὐρίσκεται ἐν τινι πόλει τῶν Ἰσπανῶν, αἵτινες τόσον παραφόρως λατρεύουσι τὰ πολυποίκιλα παραπετάσματα, βλέπων πρὸ αὐτοῦ σειρὰν τοιοῦτων παντοιοτρόπων καὶ εἰς ἄκρον ἄλλοκότων. Ἐπ' ἄλλων μὲν παραθύρων βλέπει τις συμπλέγματα πολύχρωα σινικῶν τερατουργημάτων, ἄλλου δὲ αἴγας ἢ λέοντας λευκοὺς ἐπὶ κοκκίνου ὑφάσματος, ἢ κοκκίνοὺς ἐπὶ ὑφάσματος κιτρίνου, ἢ κιτρίνοὺς ἐπὶ λευκοῦ. Ἄλλα πάλιν παραπετάσματα εἶνε πάλλευκα, φέροντα κεντητὰς χορευτρίας ἢ χορευτὰς, κεφαλὰς ἐλεφάντων ἢ λέοντας περωτούς· ἄλλα δὲ, ὀλόμαυρα, ποικίλλοντα κατὰ διαστήματα ἀπὸ πολυχρούς στρογγύλας ἀνοδοέσμις ἢ ἀπὸ ζεύγη νέων, χρώματος ἐρυθροῦ.

Τὰ παραπετάσματα εἶνε τῷ ὄντι ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων κοσμημάτων ἐνὸς καλῶς κῦτρετισμένου θαλάμου, ἴσως καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων καὶ τὸ μόνον ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν χρωματισμῶν τοῦ ὅποιου πρέπει νὰ δίδηται μεγίστη προσοχή, διότι δι' αὐτῶν θὰ διέλθῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ ἢ μὴ τοῦ θαλάμου ὀλοκλήρου ἐπίχρωσις. Παραπετάσματα ἐρυθρὰ, ἐκ λεπτοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, μὲ παραστάσεις βαθυκιτρίνοὺς κοσμοῦσας τὴν ἐπιφάνειαν

αυτών, και συνδεδεμένα κάτωθεν διά χρυσές μεταξίνης ταινίας, δέν είνε, νομίζομεν, ακατάλληλα διά τας ύέλους ενός κομψώς διασκευασμένου θαλάμου.

Έως τώρα έγνορίζομεν πόσον οί Άγγλοι περιφρόνου την ιδίαν των ζωήν. Το κατωτέρω πείραμα αποδεικνύει μέχρι τινος βαθμού περιφρονούσι την ζωήν... των άλλων.

Ο Ιατρός Άρνιγκ έπεθύμησε να πληροφορηθῆ αν η λέπρα μεταδίδεται διά του ένοφθαλμισμού. Μόλις συλλαβών την ιδέαν του, δέν ήργησε να προβῆ και εις πραγματοποίησίν της, ένοφθαλμίσας εϋθύς τότε, τον Νοέμβριον του 1885, ένα κατάδικον της επικρατείας Καθάης, καλούμενον Κεανού.

Μετά παρέλευσιν τριετίας, τον Σεπτέμβριον του έτους τούτου, οί Ιατροί Έμερσον και Κιμβάλ, μετέβησαν εις επίσκεψιν του ένοφθαλμισθέντος καταδίκου, δν εύρόντες εις κατάστασιν αξιοθρήνητον, έλαβον μεθ' όλης των της επιστημονικής άπαθείας τας εξής περιγραφάς εξ αυτού:

Ωτα έξογκωμένα και ύπερτροφικά. Μέτωπον άναλλοίωτον.

Χείρες, έξοιδημένοι δάκτυλοι έξογκωμένοι εις το μέσον και μεμαραμμένοι εις τά άκρα.

Σώμα : η ράχις πλήρης πλατίων και άνίσων έξανθημάτων όμοια δέ τοιαύτα, προφανώς προερχόμενα εξ έσωτερικού μολυσμού και πλατύτερα των πρώτων πληρούσι το εμπροσθεν μέρος του σώματος, στήθος και κοιλίαν.

Κνήμιαύ έσωτερικός μολυσμός προχωρεί μειούμενος μέχρι γονάτων, πλατείαι δέ και ζωηρόχρους κηλίδες ύπάρχει εις το έσωτερικόν του μηρού.

Πόδες : έξοιδημένοι, και η κυκλοφορία κακή.

Ο δυστυχής ούτος δν οί Άγγλοι Ιατροί χάριν πειράματος έφρον εις αυτήν την κατάστασιν, ήτο μὲν τῶ όντι καταδικασμένος εις θάνατον, αλλά δέν ύπεχρεούτο βεβαίως και να ύπομεινῆ επί πολλά έτη τοιαύτην φρικτήν δοκιμασίαν.

Μία σκέψις του Άλφόνσου Κάρρ.
— Θέλετε ν' αποκτήσητε ύπηρέτην πιστόν, άροσιωμένον, πάντοτε παρόντα, όστις να σας αγαπῆ και ν' ανταγαπάται από σας ; ... συνειθίσατε να ύπηρετήσθε μόνοι σας.

Είς το Καφενεϊόν.
— Τι παίρνει ο κύριος ;
— Παίρω κούα, και πικρακλω να μου κλείσης την πόρτα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤΙ

(Συνέχεια)

Μετά παρέλευσιν ήμισιας ώρας ο Ροζέν ένευε προς τὴν ήρωϊκῶς εργάζομενον πρὸ τοῦ πυράκου του Μοντεβριάν. Ο κόμης έσπευσε πλησίον του.

— Ίδου μια έπιστολή ήν έκόμισε δια σας εις εκ των ύπηρετων του πύργου.

Ο Ρουδεβέργ την έλαβε τρέμων. Δέν έτόλμα να την άποσφραγίσῃ την έστρεψε και την επανίστρεψε μεταξῦ των χειρων του ως εὲν ήγγόει ν' άναγνωσῆ. Έσχισε τον φακέλον. Έρριψε τὸ βλέμμα επί των γραφομένων, και τὸ στήθος του έξογκώθη υπό λυγμών. Η έπιστολή περιείχε ξηρῶς αὐτὰς μόνας τὰς λέξεις:

— Είνε άνωφελές. Άπαιτῶ εὖος αύριον να έχετε φύγει!

Έπέστρεφεν εις τὸ πύρακον. Προσεπάθησε να εργασθῆ και πάλιν. Αλλά τούτο ήτο άνωτερον των δυνάμεων του. Τὸ βλέμμα του έξορώθη εκ των δακρύων. Βαθμηδὸν ήρχισε να περιπίπτῃ εις άδειότητάς αϊτινας δίνουσι τοὺς γέλωτας των εργαζομένων πλησίον του. Δέν ήκουεν. Ο διευθυντής, βαδίζων πρὸς τὸ μέρος του, τῶ άπετῆθη με τόνον φιλικόν, διότι έμάντευεν ότι μοσικόν τι ύπήρχε μεταξῦ αυτού και τοῦ πύργου, άλλ' εκείνος δέν άπεμακρόνηθη. Ύπεχρεούτο να φύγῃ χωρὶς να την επανιδῆ. Έδιώκετο υπό εκείνης. Εκείνη δέν θα τον ήγάπα πλέον, δέν θα ύπέφερε πλέον δι' αυτόν...

— Ω! πόσον μετεβλήθη, η ώραία Γενεβιέδη! Είς τὸ πνευμά του επανήρχοντο, επί του μεγάλου πίνακος των συμβάντων του παρελθόντος, οί φάβοι περί εγκυκλοκλειψίως οὗς τοσάκις εκείνη έξεδήλωσεν, — ως επίτης και λόγοι ζωγραφίζοντες την τρυφεράν της ψυχῆν! « Πρόσεχε καλῶς! Γνωρίζεις, σε μόνον έχω! » όποτε αὐτὸς μετέβαινεν εις τὸ κυνήγιον.

Έξήλθε του βελουργαίου και έλαβε τρέχων την άγουσαν εις Κλερμαρέ.

— Ε! πηγαινει να πάρῃ τον άέρα του, έλεγον οί εργάται... μη δυνάμενοι να ύποφέρωσι, τὸ μυστηριώδες του ύφους του και την συμπάθειαν ήν ο Ροζέν έφάνετο δεικνύων πρὸς αὐτόν.

Είς Κλερμαρέ, έστάθη εις τὸ ύπερον άκρον του περιβόλου. Τι ήθελεν εκεί; Βλέπων τις αὐτόν οὕτω δειλῶς δλισθαίνοντα δια μέσου των δένδρων, ήδύνατο να τον εκλάβῃ δια κλέπτῃν. Έπλησίασεν εν τούτοις άρκετά χωρὶς κανεὶς να τον συναντήσῃ. Έν μέσω του σκοτους λάμπουσι τὰ πικράθυρα της οίκιας και από κειροῦ εις κειρὸν παρατηρεῖ, χωρὶς να τὰς άναγνωρίξῃ, σιτικῶς κινουμένας όπισθεν των παρακλιματίων. Ο Τουρζῆς εύρίσκειται εντὸς του πύργου; Τὸ υποθέτει, και η καρδία του πληροῦται μίσους. Διότι τον άποστρέφεται, τότε μάλλον όσον εκείνος είνε καθ' όλα ύπεδεσπερότερος

του καθ' όλα ύποφέρει: διότι άντεκατεστάθη δι' άλλου εν τη καρδία της γυναίκας του, απέλπίζεται: διότι αὐτὸς ο ίδιος ύπήρξεν ο αίτιος τούτου. Και η έρηγή του διπλασιάζεται εκ τούτου, ότι μόνος αίτιος ύπήρξεν η άστασία και η κτηνωδία του.

Άνατρέχει εις τὸ παρελθόν εκείνο τὸ όποιον οὐδέποτε θα έξαλειφθῆ της μνήμης του, τὸ όποιον οὐδεμία δύναμις θα διαγράψῃ από αὐτοῦ εφ' όσον ζῆ. Η καρδία του θανασίμως επληρώθη υπό εκείνης δια την όποιαν ήτο δια παντός βέβαιος' κατέστρεψε την πρὸς αὐτόν εμπιστοσύνην της' άπόλεσε τον έρωτά της' άλλος έγινε κύριος των θησαυρων εκείνων, άλλος αξιος αὐτων. Και ίδου διατι μισεῖ αὐτόν τον Τουρζῆν διότι ανέλαβε την περιθαλψιν όλων εκείνων τον κακῶς εκτιμωμένων θησαυρων των τρυφεροτήτων και της εύφιας. Και αὐτὸς, τίποτε δέν ήδύνατο εναντίον της. Πελύ άργά έμαθε ν' αγαπῆ ως ήρμοξεν. Αγαπῆ και ζηλοτυπεῖ, και πρὸ των όμμάτων του εκτυλίσσεται τὸ θέαμα της νέας ταύτης άροσιώσεως της συζύγου του, ως και τὸ τόσον ισχυρόν και αληθές πάθος του Τουρζῆ. Οχι πλέον δια τον Μοντεβριάν αλλά δια τον άλλον θα προσλαμβάνωσι την τρυφερότητά των του λοιποῦ οί οφθαλμοί της Γενεβιέδης, κατά τὰς μυστηριώδεις ώρας της έσπέρας όποτε ο κόσμος λησμοναίται και άποσύρεται μακράν δια να παρέξῃ θέσιν εις μόνους τοὺς έρωτευμένους επί γῆς.

Δια τον άλλον θα τείνῃ τοὺς βραχίονάς της: επί του στήθους του άλλου, έξογκωμένου εκ των παλμών, θα στηρίξῃ η Γενεβιέδη την κεφαλήν, θα κρύπτῃ τὸ μέτωπον. Δέν θα φοβῆται τίποτε εξ αὐτοῦ, ως άλλοτε από του Μοντεβριάν. Ο στεναγμός της θα παρέχῃ την ζωήν, ενώ ταυτοχρόνως τὰ χεῖλη της θα ψιθυρίζωσι: σ' αγαπῶ! και θα ήναι εὐτυχῆς, διότι η υπερηφάνειά της δια την πρὸς αὐτήν άροσίωσιν του Τουρζῆ θα την κάμνη να λησμονῆ τον έξευτελισμόν του όποιου έτυχε παρά του Μοντεβριάν. Και η ζηλοτυπία δέν έπόθει μόνον την Γενεβιέδην εκείνην ήν ο μπάρμπα Τρέγκ συνειθίξε να κοσμηῆ δι' όλων των άνταξίων αὐτῆ επιθέτων' είχε πρὸς τούτοις τοὺς πόθους ανθρώπου γνωρίζοντος εν όλαις αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας τὸ σώμα εκείνο τὸ εύαίσθητον, τὸ κομψόν, τὸ σῶφρον ἄμα και έμπαθές, τὸ αφιέμενον μεθ' όλης της νεανικῆς παραφορῆς και του όποιου είχαν αίθανθῆ πάντοτε την ψυχῆν ύψηλά τεθειμένην, και εν μέσω έτι των παραφορών και των θερμών φιλημάτων. Και όλα ταύτα θα έρριπτον αύριον εις τὰς χείρας άλλου ; ... Και τούτο θα έγινετο νομίμως και ειρηνικῶς, πρὸ των όμμάτων του κοσμου! Και η γυνή αὐτῆ σύσσωμος θ' άνήκειν εις εκείνον! Ο νόμος έμελλε να προστατεύσῃ την βεβήλωσιν αὐτήν! ... Και αὐτοῦ, καθὼς και εκείνης, η καρδία ήτο τόσον ισχυρά, τόσον ισχυρός και εκείνης, ή καρδία ήτο τόσον ισχυρά, τόσον ισχυρός ήτο ο έρωσ των, ώστε ο Τουρζῆς δέν έμελλε ν' άποστατήσῃ, ώστε η Γενεβιέδη οὐτε την έξευτέλισεν πλέον θα ενθευμαίετο, οὐτε θα έπόθει πλέον τὰ παλαιά φιλήματα, άφού ταύτα θα έξηλειφοντο έλοτελῶς υπό των νέων.

— Οχι, δέν θα γίνῃ τούτο... δέν θέλω!...
Και αφήσας τον περιβόλον, διηυθύνετο πρὸς την οίκίαν, βαδίζων εν μέσω του μεγάλου διαδρόμου. Φθάσας μέχρι του προαυλίου — χωρὶς κανεὶς να τον ίδῃ ακόμη ενθεώρει με έκπληξιν ἄμα και τρέμον την κεκλεισμένην θύραν όπισθεν της όποιας αὐτὸς περιφέρεται, κινεῖται, ρεμβάζει και αναπολεῖ εκείνην ήτις ακόμη είνε σύζυγός του. Είνε πολὺ ἀπλή αὐτῆ η θύρα... Τὸ Κλερμαρέ δέν έχει τίποτε τὸ κοινόν πρὸς τὸ επιβάλλον του Λαμόν — Φεγγῆ... τίποτε εξ όλων εκείνων των κοσμημάτων... Αλλά η κεφαλή του τόσο έξαλλίσθη, ώστε ήγγόει τώρα τι ήλθε να κάμῃ... Διστάζει... Αὐτήν την θύραν δέν έχει δικαίωμα να την ανοίξῃ πῶς να γείνη δεκτός;
Έκρουσεν. Έσήμανε τον κώδωνα. Βήματα βαρέα ήκούσθησαν εις τον διάδρομον. Είς ύπηρέτης ενεφανίσθη, όστις έφάνῃ έκπλαγείς επί τη θέα ενός εργάτου.
— Τι ζητεῖς; ήρώτησε, κρατῶν ήμάνοικτον τὸ φύλλον της θύρας.
— Έπιθυμῶ να ομιλήσω πρὸς την κυρίαν μου δὲ Μοντεβριάν.
Ο ύπηρέτης ήρχισε να γελά.
— Είσαι τρελός! τοιαύτην ώραν; ... η κυρία δέν θα σε δεχθῆ.
— Είπέ της τὸ ένομά μου. Λέγομαι Ρουδεβέργ.
— Ω! περιττόν είνε... πέρασε αύριον...
— Έχω να εῖπω τι εις την κυρίαν Μοντεβριάν τὸ όποιον δέν επιδέχεται άναβολήν. Αύριον, θα ήναι πλέον άργά.
— Είπέ εις ἐμὲ ό,τι έχεις να της εῖπῃς... Η καλύτερον να καλέσω, εν θέλης, τον κ. Τρέγκ, τον πατέρα της κυρίας.
— Οχι, θέλω εκείνην, εκείνην την ιδίαν... Δοκίμασον... εῖπέ τη τὸ ένομά μου... θα περιμένω πάντησιν...
— Έστω, αλλά τὸ κάμνω δια να σε εύχαριστήσω!...
Δύο φανοί εκ σιδήρου έξειργασμένου εφώτιζον τον διάδρομον, και τὸ φῶς αὐτων μετέβαλλεν εις μαύρην την μελαγχροινῆν και έξημμένην όψιν του Ρουδεβέργ, οὕτινος οί οφθαλμοί έξέφραζον ίκεσίαν.
Ο ύπηρέτης τον εξήταξεν από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Όμολογουμένως, ο εργάτης δέν έφάνετο κακοποιός τις. Έν τούτοις, προτου άπομακρυνθῆ και άναβῆ εις την αίθουσαν εν η η Γενεβιέδη είργάζετο πλησίον του πατρὸς και των τέκνων της, επανέκλεισε δια πᾶν ενδεχόμενον την θύραν.
— Ποῖός ξέρει καμμά φορά! Ίψιθύριαν...
Είς την αίθουσαν:
— Κυρία, κάτω είνε εις εργάτης όστις ζητεῖ επιμῶνως να ομιλήσῃ πρὸς την κυρίαν. πρὸς μόνην την κυρίαν...
Η Γενεβιέδη ήγγέρθη, άρίνουσα να πῆσῃ κατά γῆς τὸ εργόχειρόν της, πλήρῃς συγκινήσεως... Ηνωόσεν εὐθὺς, και όμως ήρώτησεν.
Άπεσταλμένος του κυρίου Ροζέν, βεβαίως ;...

Δέν μοί εἶπε τίποτε περί τούτου, κυρία. Ἀπλῶς μόνον μοί εἶπε νά διαβιάσω πρὸς τὸν κυρίαν τὸ ἄνομά του.

— Α!

— Καλαῖται Ρουδεβέργ. Τί νά τῷ ἀπαντήσω;

— Ὁ Ρουδεβέργ, ἔλεγεν ὁ Ἑρρικότος, εἶνε ἄφριλος μου ὅν γνωρίζεις; πρέπει νά τὸν δεχθῆς...

Ἡ τυρλή, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀρθίαν, ἤκροατο μετὰ βαθείας προσοχῆς, καὶ ὁ μπάρνα Τρέγκ, ἀφήσας τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κόρην του μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τί νά κάμω;

— Νά μὴ τὸν δεχθῆς; Καὶ μάλιστα κατ' ἴδιαν, εἶνε ἄδύνατον. Ἐάν ὁ Τουρζῆς τὸ ἐμάνθανε ποῖαν δικαιοσύνην θά εἶδεις εἰς τὰς δικαίας του ἐπιπλήξεις;... Ὑπέθεσον ὅτι ὁ Μοντερίαν θέλει καὶ ἄλλας βλάβας νά σοί ἐπιφέρει ἀκόμη... δυνατόν νά ἐπιωρεθῆ τῆς συνεντεύξεως του ταύτης, ἔπειτα ἄλλης ἢν θά σοί ζητήσῃ ἐκ νέου, καὶ κατόπιν τρίτης, ὅπως σέ κάμω νά πιστεύσῃ εἰς τὴν μετάνοιά σου, καὶ οὕτω ματαιώσῃ τὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀποχωρισμὸν σου καὶ τὸ διαζύγιον.

Δέν πιστεύω νά ἔχη τοιοῦτους σκοπούς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι εἶνε δυστυχῆς καὶ ὑποφέρει... ἀλλ' εἶμαι σύμφωνος, πάτερ μου, πρὸς τὴν γνώμην σου, μοί εἶνε ἠμποδισμένον νά τὸν δεχθῶ.

Ἐκκαμνε νεύμα πρὸς τὸν ὑπηρετήν, ὅστις ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ἐκεῖνη, ἔμεινεν ὀρθία, ἐνῶ ὁ Τρέγκ ἐπανελάθε τὴν διακοπήσαν ἀναγνωσίν του. Ἡ τυρλή ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Ἑρρικότος ἐψιθύρισε:

— Τὸν διώκει;... Τὸν πτωχόν... εἶνε τὸσον εὐγενῆς καὶ τὸσον μετ' ἀγαπῆς...

Ἡ Γενετιέδη ἤκουεν. Ἡ θύρα κάτω ἠνοιχθή, καὶ ὁ ὑπηρετῆς διεβίβαζε πρὸς τὸν Ρουδεβέργ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας του. Τῆ ἐράνη ὅτι ἤκουεν αὐτὸν προσθέτοντα ἐν τέλει. «Ὡς βλέπεις, σοὶ τὸ προσεῖπα, καλέ μου ἄνθρωπε... δέν εἶνε ὄρα κατ'ἀλλήλως δι' ἐπιπέψεις.» Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη μετὰ ψόφου βαρέως ἀντηχῆσαντος ἐν ὄλῳ τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πύργου. Τὸν εἶλεπε διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ κατώγειον τῆς ἀξένου οἰκίας εἰς ἣν μίτην ἐζήτησε νά εἰσέλθῃ, καὶ ἐφαντάζετο πάντα αὐτοῦ τὰ κινήματα. Κατήρχετο τὴν κλίμακα κυκρῶς, καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος ζωῆς μονήρους καὶ ἀρχῆς εἰς ἣν ἦτο καταβεδिकाτμένος. Ἐφθασεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ποτὲ πλέον δέν ἐμελλεν αὐτῆ νά τὸν ἐπανιδῆ! Διέσχισε τὴν αἵθουσαν. Ὁ Τρέγκ τὴν παρετήρει ἀνωθεν τοῦ βιβλίου του, μαντεύων πᾶν ὅτι συνέβαιναν ἐν αὐτῇ, τελευταίους τινὰς φόβους, ἴσως δὲ καὶ τινὰς κινεῖς καὶ ἀορίστους πόθους.

— Σκέπτου κάλλιον εἰς τὸ μέλλον, τῆ εἶπε μετὰ γλυκύτητος.

— Δέν δύναμαι... Τὸ παρελθὸν κατακυριεύει τὴν καρδίαν μου...

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου τὸ ὅποσον σκοπεύομεν ν' ἀγαπήσωμεν καὶ νά νυμφευθῶμεν, ἰδοὺ τί λέγει περί τούτου ὁ περίφημος Ὡμασίος:

§ 9. Ὁ μέσος ὄρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὄλων. Δέν πρέπει νά λαμβάνῃ τις σύζυγον πολὺ ὠραίαν ἢ πολὺ ἄσχημον, πολὺ πλουσίαν ἢ πολὺ πτωχὴν, ἐκ τῆς τάξεως αὐτῆς καὶ, διὰ τὰς ἄλλας ἐν γένει ἰδιότητάς ὁ μέσος ὄρος εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος ὄλων.

Ἀκολουθεῖν τὰς ὁδηγίας τοῦ Ὡμασίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμν, δέν θά περιορισθῶ εἰς μίαν καὶ μόνην συνέντευξιν μετὰ τῆς καλῆς νέας ἢν ἐξελέξα διὰ σύζυγον, ἀλλ' εἰς πολλὰς τοιαύτας, διότι, ὡς λέγει ἡ § 17 τοῦ μικροῦ τούτου ὁδηγοῦ, δυνατόν τις ἐπὶ τινι καιρῷ νά κρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά τῆς καὶ νά προσποιητῆ τὴν ἐνάρετον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θά φανερωθῆ τί πράγματι εἶνε αὐτή.

Διὰ νά λάβῃτε, εἶπεν ὁ ξένος, τοιαύτας σχέσεις, ἢ, ὅπως λέγετε, τοιαύτας συνεντεύξεις μετὰ τὰς γυναῖκας, ἀπαιτεῖται, νομίζω, νά ἔχηται πολὺ μεγάλην πείραν, ὅπως μὴ ἀπατηθῆτε ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν.

Ἐνταῦθα, ὑπέλαθεν ὁ Τοῦσμν, ὁ μέγας Ὡμασίος προσέρχεται πάλιν βοηθός μου, καὶ μετὰ διδάσκει πῶς πρέπει νά συνάπτωμεν μίαν συνδιάλεξιν σοβαρὰν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ πῶς ν' ἀναμηνύωμεν εἰς αὐτὴν τερπνοὺς χαριεντισμούς. Πρέπει, λέγει ἐν κεφαλῶν ὁ ὁ σοφὸς οὗτος συγγραφεὺς, νά μεταχειρίζομεθα τὰς χαριτολογίας ὅπως ὁ μάγειρος τὸ ἄλας, ἢ, ἵνα εἶπω κάλλιον, ὅπως μεταχειρίζομεθα τὰ ὄπλα, ὄχι διὰ νά προσβάλλωμεν, ἀλλὰ δι' ὑπερασπίσιν μας.

Ὡς βλέπω, εἶπεν ὁ χρυσοχός, δέν ὑπάρχει φόβος νά σφάλητε, διότι εἶθε λαμπρὰ προπαρασκευασμένους δι' ὅλα τὰ συμβεβηκόμενα δύναμαι μάλιστα καὶ νά στοιχηματίσω ὅτι διὰ τῶν τρόπων σας θά κερδίσητε τὸν ἔρωτα τῆς νέας ἢν ἔχετε ἐκλέξει.

Προσπαθῶ, ἀπήντησεν ὁ Τοῦσμν, νά τὸν κερδίσω διὰ τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν, διότι εἰς αὐτοὺς ἔρχεται ἡ φυσικότερα τοῦ ἔρωτος ἐνδειξίς. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κάμνω εἰς βαθμὸν ὄχι ὑπερβολικόν, γνωρίζων καλῶς, ὡς καὶ ὁ Ὡμασίος παραδέχεται, ὅτι αἱ γυναῖκες οὔτε καλοὶ οὔτε κακοὶ ἄγγελοι εἶνε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνθρώπινα πλάσματα, καὶ πλάσματα ἔχοντα σῶμα καὶ ψυχὴν ἀσθενέστερα ἡμῶν.

Στὸ διόλο! ἀνέκραξεν ἐξωργισμένος ὁ γηραιὸς Ἰουδαῖος, ἦλθα ἐδῶ νά εὐρω ὀλίγη ἀναπαυσι ὑστέρᾳ ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, καὶ σὺ μοῦ τὴν κατέστρεψες μετὰ τὴν φλυαρίαν σου τὴν ἀτελείωτην.

Σιώπη, γέροντα! ἐκράυξεν ἀποτόμως ὁ χρυσοχός, διότι θά σέ πετάξω ἔξω ἂν ἐξακολούθησῃς αὐτὸν σου τὸν βαρβάρων τρόπον. Μὴ τὸν συνερῆσθε καθόλου, ἀγαπητέ μου κύριε Τοῦσμν. Εἶθε συντηρητικὸς, καὶ φίλος τοῦ Ὡμασίου. Μαθετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ σᾶς συντηρητικὸς, ἀγαπῶν ἐκείνην καὶ μόνην τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν αὐτὸ μου τὸ φάρμακον ἀνήκει. Ναι, καλέ μου γραμματεῦ, ἐκεῖνη ἡ ἐποχὴ

ἦτο πολὺ καλλιτέρα τῆς σημερινῆς, καὶ ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται ὅλαι ἀμάχεται τὰς ὁποίας ἀπόψε εἶδετε εἰς τὸ παλαιὸν μέγαρον τῆς δημορχίας.

— Πῶς τοῦτο, καλέ μου διδασκαλε; ἠρώτησεν ὁ γραμματεὺς.

— Ἄλλοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχός ἐγίνοντο συχνότατα γαμοὶ φαῖδροι εἰς τὴν δημορχίαν, καὶ οἱ γαμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ὅλως διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς. Τότε μίαν νύμφην εὐτυχῆς ἐξήρχετο εἰς τὸ παραθύρον, καὶ ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἦτο ὁμολογουμένως τότε πολὺ ζωηρότερα, πολὺ φαῖδρτέρα ἢ τώρα, ὅποτε ὅλα τὰ πράγματα λαμβανούσι μίαν ἔψιν στερεώτερον, ὅποτε ζητούμεν νά θεραπεύσωμεν τὴν πληξίν μετὰ πρᾶγματα πληκτικὰ καὶ αὐτὰ τότε ἐγίνοντο πανηγύρεις ὅλως διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Ὁ σοὶ διηγῶ μάλιστα μίαν ἢν ἐνθυμούμαι, καὶ ἦτις ἐωρτασθῆ τῷ 1581, ὅτε ὁ ἐκλέκτωρ Αὐγουστος τῆς Σαξωνίας ἦλθεν ἀπὸ τὴν Κολωνίαν μετὰ τῆς συζύγου του, τοῦ υἱοῦ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ λαμπρὰς συνοδείας ἐξ εὐγενῶν. Οἱ πολῖται τοῦ Βερολίνου, τῆς Κολωνίας καὶ τοῦ Σπνδῶ ἐτίθησαν εἰς δύο γραμμὰς ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Κοπερνίκου μέχρι τοῦ πύργου. Τὴν ἐπιούσαν ἐτελεύτη περιφρημασ ἄγων εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας, ὁ κόμης δι' Βαρδῶ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν εὐγενῶν, φορέοντες χρυσοὺς πνευπλίνας, θώρακας μετὰ κεφαλὰς λιόντων, καὶ περὶ τὰς κνήμας ὕφασμα χρυσοῦς πορτοκαλλόχρου, πρὸς μνησιν τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ τόπου. Τραχυδοστικὰ καὶ μουσικὰ ἦσαν κρυμμένον ὑποκίτω χρυσοῦς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβλεπέ τις παιδίον μετὰ πορτοκαλλόχρου μεταξίνα φορέματα, μετὰ πτερὰ, μετὰ τῶν καὶ μετὰ ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ κεφαλῆς ὅπως ζωγραφίζουσι τὸν Ἐρώτα.

«Δύο ἄλλα παιδία ἐνδεδυμένα μετὰ εὐμορφα λευκὰ πτερὰ, μετὰ ὀφθαλμούς χρυσοὺς καὶ λαίμους ὡς τῆς περισσότερας, ὠδήγουν τὴν κιβωτὸν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ μουσικὴ ἐπιανισεν ἄμα τῆ ἀρξίς τοῦ πρίγκηπος» ἔπειτα πολλὰ περιστερὰ ἐπέταξαν ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ μία ἐξ αὐτῶν καθίσασα ἐπὶ τοῦ σκοφοῦ τοῦ καλοῦ ἡμῶν ἐκλέκτορος, ἤρχετο νά κτυπᾷ τὰς πτέρυγας καὶ ἔψαλε μίαν ξένην τροφήν, πολὺ ὠραιότεραν ἐκείνης ἢν μετὰ 70 ἔτη ἔψαλλεν ὁ Βερναρδος Πακουίνος τῆς Μαντουίας. Ἐπειτα ἔγεινεν ἄλλος ἄγων εἰς ὃν ἔλαβον μέρος ὁ ἐκλέκτωρ καὶ ὁ κόμης, ἐντὸς πλοίου ἐστρωμένου ἀπὸ μεταξίνου ὕφασμα κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ ἔχοντος χρυσοὴν σκιαδᾶ. Ὅπισθεν αὐτῶν εὐρίσαστο τὸ παιδίον τῆς προτεριαίας τὸ ὅποιον ἀπὸ Ἐρωτος μεταμειρίσθη τώρα εἰς μαυροφόρον φέροντα μακρὸν πολυποικίλον μαυδῶν, σκοφοῦν κίτρινον καὶ μαῦρον καὶ μακρὸν ψαράν γενειάδα. Τριγύρω τοῦ πλοίου ἐβλεπέ τις χορεύοντας καὶ πηδῶντας τοὺς εὐγενεῖς, μετὰ κεφαλὰς καὶ οὐράς σκολομοῦ, ρέγνας, καὶ ἄλλων μικρῶν ἰχθύων. Τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς δέκα, ἔκλυσαν πυροτέχνημα τὸ ὅποιον παρίστα φρούριον πολιορκουμένον ἀπὸ ὀπλίτας οἵτινες ἐκκινῶν μετὰ τὰ ὄπλα τῶν διαφορὰ κωμικὰ κινήματα, καὶ ἐβλεπέ τις πετῶντας εἰς τὸν ἀέρα ἀνθρώπους καὶ ἵππους πυρίνους, πτηνὰ σπανία καὶ ἄλλα ζῶα ἀλλήλικτα· αὐτὸ τὸ θέαμα διήρκεσε δύο ὥρας.»

Καθ' ὅλον τὸ διαστήμα κατὰ τὸ ὅποιον ὁ χρυσοχός ἔκαμνε τὴν ἀφήγησίν του, ὁ γραμματεὺς ἐξέφραξεν ὅλα τὰ σημεῖα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος· ἐκρέται τὰς χεῖρας, ἐξέπεμπεν ἐπιφωνήσεις, ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, καὶ ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ἐκένου ποτήριον οἴνου.

— Καλέ μου διδασκαλε, ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὡς τοῦτο τῷ συνέβαινε παντοτε ἐν ὑπερβολικῇ χαρᾷ, καλέ μου καὶ ἐντιμὲ διδασκαλε, αὐ-

τὰ εἶνε πρᾶγματα θαυμαστὰ, καὶ μάλιστα τὰ διηγεῖσθε ὡς ἂν εἶχετε παρευρεθῆ εἰς αὐτὰ ὁ ἴδιος.

— Καὶ τί τὸ παραδοξόν, ἐπανελάθεν ὁ χρυσοχός, εἰν ἔχω ὁ ἴδιος παρευρεθῆ εἰς αὐτὰ;

Ὁ Τοῦσμν μὴ ἐνόησας τὴν ἐνοιαν τῶν μαγικῶν τούτων λέξεων, ἐξηκολούθει τὰς ἐρωτήσεις του, ὅποτε ὁ γέροντος εἶπε πρὸς τὸν χρυσοχόν: «Λησμονεῖς τὰς λαμπροτέρας τῶν πανηγύρεων αἵτινες ἐωρτασθησαν εἰς τὸ Βερολίον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἢν τὸσον ἐγκωμιαίαι; δέν ἀνέφερες τὰ σφαγεῖα ἐν οἷς ἔρρεε τὸ αἷμα τῶν ζυστευῶν θυμάτων ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκοπτον μετὰ φοβερὰ βρασιαντήριχ ὅτι δέν δύναται καμμία φαντασία νά ἐπινοήσῃ.»

— Α! εἶπεν ὁ γραμματεὺς, θέλετε ἀναμειρίδως, ἀγαπητέ κύριε, νά εἰπῆτε διὰ τὰς καταδικὰς τῶν μαγῶν καὶ τῶν γοητῶν οἵτινες ὑπῆρχαν εἰς παλαιότερους χρόνους. Ναι ἦτο ἐν κακῶν τὸ ὅποιον ἐξήλειψαν τὰ σημερινὰ μας εῖδη.

Ὁ χρυσοχός ἔφριψε βλέμμα παραδοξόν ἐπὶ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ Τοῦσμν, καὶ ταυτοχρόνως ἠρώτησεν αὐτοὺς, μειδῶν μυστηριωδῶς, εἰν ἐγνωρίζον τὸ ἱστορικὸν ἀνέκδοτον τοῦ πλουσίου Ἰουδαίου Λιπόλδου, ὅπερ ἔλαβε χώραν τῷ 1572.

Πρὶν ὁ Τοῦσμν προσπαθῆ ν' ἀποκριθῆ, ὁ χρυσοχός ἐξηκολούθησεν: «Ὁ Λιπόλδος οὗτος, ὅστις ἔλαβε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην τοῦ ἐκλέκτορος καὶ διηύθυνε τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου, κατηγορήθη ὅτι διέπραξε μεγάλαν κλοπὴν· ἀλλ' εἶτε διότι εἰςέυρε νά δικαιολογηθῆ, ἢ διότι ἠδυνήθη μετὰ ἄλλα μέτρα ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἀθῶον ἐνώπιον τοῦ ἐκλέκτορος, εἶτε διότι μεταχειρίσθη δι' ὑπερασπίσιν τοῦ ὅπλα χρυσοῦ, κατόρθωσε νά κηρυχθῆ ἀθῶος· εἰς μόνος φρουρὸς τὸν ἐφύλατταν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Ἡμέραν τινὰ ἐφειλονείκησε μετὰ τὴν σύζυγον του ἢ τις τῷ εἶπεν ἐν ὀργῇ: «Ἐάν σ' ἐγνωρίζεν ὁ ἐκλέκτωρ τί διαβόλος εἶσαι καὶ πόσα κακὰ εἶσαι ἱκανὸς νά διαπραχῆς μετὰ τὸ βιβλίον τῆς μαγείας σου, θά σ' εἴψηνα τώρα εὐθύς.» Αἱ λέξεις αὐταὶ ἔφθασαν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πρίγκηπος ὅστις διέταξε σοβαρὰς ἐρεῦνας ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Λιπόλδου. Τὸ μαγικὸν βιβλίον εὐρέθη, καὶ ἀνθρωποὶ εἰς δήμενας μελετήσαντες αὐτὸ ἀνεκαλύψαν τὸν βόλον τοῦ Ἰουδαίου. Ἐτέθη εἰθὺς εἰς τὴν πυρὰν· ἀλλ' ἀπὸ αἱ φλόγες ἔκκυσαν τὸν Ἰουδαῖον καὶ τὸ βιβλίον του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πυρὰν εἰς χανδρὸς ποντικῶς· πολλοὶ ἐσκέφθησαν ὅτι ὁ ποντικὸς οὗτος ἦτο ὁ δαίμων τοῦ Λιπόλδου.»

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀφήγησεως τοῦ χρυσοχόου, ὁ γέροντος ἔμεινε μετὰ τοὺς βραχιόνιας ἐστηρημένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὴν μαρρῆν κερκρυμμένην μετὰ τῶν χειρῶν, στεναχῶν καὶ γογγύζων, ὡς ἄνθρωπος ἀσθενόμενος ἀνυποφόρους πόνους.

Ὁ γραμματεὺς, ἐξ ἐναντίας, ὀλίγην προσηλὴν ἐφάνετο δίδων εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην. Ἡ μορφή του ἔμεινε δὴ καὶ τὸ πνεῦμα του ἦτο παραδεδομένον εἰς ὅλως ἀσχέτους πρὸς τὴν ἀφήγησιν σκέψεις. Ὅταν ὁ χρυσοχός ἐπέκυσε νά ὀμιλῇ, ὁ γραμματεὺς στραφείν πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε μετὰ φωνῆν μειλίχιον. «Ἀξιώτιστε καὶ καλλιστέ μου διδασκαλε, ἢ νεία ἦτις μᾶς ἐθεώρει ἀνωθεν τοῦ πύργου μετὰ τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμούς ἦτο λοιπὸν πραγματικῶς ἡ δεσποινὴ Ἀλβερτίνα Φοσβίνκα!»

— Διὰ τί; ἀπεκρίθη ὁ χρυσοχός. Τί σχέσιν ἔχεις σὺ μετὰ τὴν θαλακτικὴν Ἀλβερτίαν;

— Α! ἐπανελάθεν ὁ Τοῦσμν μετὰ δεικνῆς, ἀλλὰ, Θεε μου, αὐτὴ ἀκριδῶς εἶνε τὸ ὠραῖον πρόσωπον τὸ ὅποιον ἔχω ἀποφασίσει ν' ἀγαπήσω καὶ νά νυμφευθῶ.

— Κύριε ἀνέκραξεν ὁ χρυσοχός μετὰ παρρησίαν τὴν ἔψιν καὶ ὀφθαλμούς σπινθηροδολοῦντας, καὶ μετὰ τὴν

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΟΙΣ

(Εκ τῆς Revue Scientifique)

νισμένος θά εἶσαι ἢ ἐντελῶς τρελός; θελεῖς νά νομρευ-
θῆς τήν νεκράν Ἀλβερτίναν, σὺ τὸ γεροντοπαλιχάρων,
σὺ ὁ ἀθλιός σχολαστικός, ὅστις μὲ ἄλλας σου τὰς γνώσεις
καὶ τὴν Θωμασιὸν σου, δὲν δύνασαι νά ἴδῃς τρία βήμα-
τα περὶ τῆς ρινός σου! Ἄφες αὐτάς σου τὰς σκεψί-
διότι εἶμαι ἱκανός νά σέ συντρέψω εὐθὺς ἀπόψε.

Ὁ γραμματεὺς ἦτο ἄνθρωπος πρῶτος, εἰρηνικός καὶ
πρὸ πάντων δευτὸς, ἀδύνατος ν' ἀπαντήσῃ διὰ λέξεως
τραχειὰς εἰς μίαν προσβολὴν κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ προ-
σβολὴ τοῦ χρυσοχοῦ ἦτο πολὺ ἀπότεμος, ὁ δὲ Τοῦσκων,
ὅστις ἄλλως τε εἶχε πῖσι πλείοτερον τοῦ συνήθους, ἡ-
γέρθη πλήρως ὀργιστὴς καὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὀξείας.
« Ἀγνοῶ τί δικαίωμα ἔχετε νά μοὶ ὀμιλήτε οὕτω πῶς,
κύριε ἀγνώστε. Πιστεύω ὅτι ἠθελήσατε νά μ' ἐμπαίξετε
μὲ παιδικὰ παιχνίδια καὶ ὅτι τολμάτε νά ἔχητε σεις ὁ ἴ-
διος ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Ἀλβερτίνας. Ἐξω-
γραφίσατε τὸ πρόσωπόν τῆς ἐπὶ τῆς ὑέλου, καὶ τῆ
βοηθείᾳ φανοῦ μαχητοῦ ἐν ἐκρύπτει ὑποκάτω τοῦ μαν-
δύου σας, μοὶ ἐδείξατε εἰς τὸ παλαιὸν μέγαρον τὴν εὐά-
ρεστον ἐκείνην εἰκόνα! ἀλλὰ γνωρίζω ἄλλας αὐτάς τὰς
πανουργίας καὶ ἀπατάσθε ἂν νομίζετε ὅτι δύνασθε νά μ'
ἐξαπατήσητε μὲ αὐτάς τὰς φαντασμαγορίας καὶ νά μοὶ
φέρητε σύγχυσιν μὲ τὰς χονδροειδέας σας ὑβρεῖς.»

— Πρόσεχε, εἶπεν ὁ χρυσοχός μὲ ὕφος ἀπαθές, πρὸς
σεαυτὸν! ἔχεις ἐδῶ νά κάμῃς, μὲ ἀνθρώπους πολὺ παρα-
δόξους.

Καὶ ταυτοχρόνως τὸ πρόσωπον τοῦ χρυσοχοῦ μετα-
μορφώθη εἰς μορφήν ἀλώπεκος. τοῦτο δὲ τόσον ἐπτόχησε
τὸν γραμματέα ὥστε τὸν ἔκαμε νά πῆσῃ ὑπίτιος ἐπὶ τοῦ
καθίσματός του.

Ὁ γέροντ δὲν ἐράνη ποσὺς ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ μετα-
μορφώσει ταύτῃ τοῦ χρυσοχοῦ. « Παρατήρησον λοιπόν,
εἶπε, τί ἀστειόν! αὐτὰ ὅμως εἶνε παίγνια ἀσήμαντα! ἐ-
γὼ γνωρίζω καλλίτερα ἀπ' αὐτὰ, Λεονάρδε.

— Νά τὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ χρυσοχός, ὅστις ἦδη ἀνα-
λαδῶν τὴν προτέραν τοῦ ἀνθρωπίνου μορφήν, ἐκάθητο
ἠσυχῶς παρὰ τὴν τράπεζαν νά τὰ ἴδωμεν καὶ τὰ ἰδι-
κά σου.

Ὁ γέροντ ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του μεγάλην
μαύρην ραφανίδα, ἧς ἀφαιρέσας τὸν φλοιὸν διὰ τοῦ μα-
χαίριου του, τὴν ἔκοψεν εἰς μικρὰς λωρίδας ἅς ἐξήπλω-
σεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μόλις ἐκτύπη ἐπὶ τῆς ραφανίδος, ἀνεπήδα ἐξ αὐτῆς
ἀντηχοῦν χρυσὸν νόμισμα τὸ ὅποιον παρουσίαζεν ἐκεῖ-
νος πρὸ τοῦ χρυσοχοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅποιον, μόλις θιγόμε-
νον παρ' ἐκεῖνου, κατέπιπτεν εἰς σπυθίραξ. Ὁ γέροντ,
πλήρως ἀγανακτισθεὶς, διότι ἔδλεπε τὰ νομίσματα οὕτως
ἐξερραζόμενα, ἐκτύπη ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τῆς ραφανίδος καὶ
ἐνεχείριζε νέα νομίσματα εἰς τὸν χρυσοχόν.

Ὁ γραμματεὺς, ἐπτοημένος, καὶ μὴ δυνάμενος ἐπὶ
πλέον νά παλαίῃ πρὸς τὴν σύγχυσίν του, εἶπε μετὰ φω-
νῆς τρεμούσης. « Ἀξιότιμοί μου κύριοι, λαμβάνω τὴν
τιμὴν νά σας χαιρετήσω! » εἶπειτα, λαδῶν τὸν πῖλον καὶ
τὴν ράβδον του, ὤρμησεν ἔξω τοῦ καπηλείου.

Καθ' ὅδον, ἤκουσε τὰ δύο μυστηριώδη πρόσωπα γε-
λῶντα παταγωδῶς. Τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας
του.

(ἀκολουθεῖ.)

Ὁ Ἴατρος κ. Π. ἔλεγε προχθὲς εἰς τὸ καφεναεῖον μὲ
ὑφος σοβαρὸν.

— Ἐρ' ὅσον ἐξακολουθεῖ αὐτὸς ὁ βροχερός κίριος
δὲν θά ἔχωμεν καλὰς ἡμέρας.

τὸ στίφος, κραυγάζον μεγάλα, ἀπέπη καὶ ὀδηγη-
θὲν ὑπὸ τοῦ προσβεβλημένου συζύγου, ὡς τὸν ὑπέ-
θετον, ἀνῆλθεν εἰς τὴν φωλεάν ἐνθα ἡ σύζυγος εἶχε
μείνει προφανῶς λίαν τεθορυβημένη, καὶ ἐξῶντωναν
διαδοχικῶς τὴν τάλαιναν μητέρα, τὸ γυνάριον, τέ-
λος δὲ καὶ αὐτὴν τὴν φωλεάν!

(Μετάρρασις Α. Ι. Ξανθοῦ.)

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Δύο λόγοι ἰσχυροὶ ὑπάρχουσιν οἵτινες ἐν αὐταῖς ταῖς
ἡμέραις νά προκαλῶσιν εἰς τὴν Ἐκθεσιν τὴν συρροὴν
τοῦ πλήθους, ἡ κατὰ τὸ ἤμισυ ἐκπτώσις τῆς τιμῆς
τῆς εἰσόδου, καὶ τὸ προσεγγίζον τῆς Ἐκθέσεως ἑπείρας.

Ἄλλα καὶ οἱ δύο οὗτοι λόγοι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν
φαίνονται ἐξακασάντες ἐπὶ τοῦ ἀψικόρου ἀθηναϊκοῦ
κοινοῦ, ἕκαστον δὲ ἄτομον μετὰ μίαν ἢ δύο ἐν τῇ
Ἐκθέσει ἐπισκέψεις, δὲν σκέπτεται νά φροντίσῃ περὶ
νέας πάλιν ἐκεῖ μεταβάσεως, ἀφοῦ, ὡς λέγομεν,
ὅ,τι ἦ το νά ἰδῆ κα νείε, τὸ εἶδε. Διὰ τοῦτο
καὶ οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀραιοὶ τῆς Ἐκθέ-
σεως ἐπισκέπται φαίνονται ὅτι μεταβαίνουσιν ἐκεῖ
μᾶλλον ἢ νά κάμωσι τὸν περιπάτον των, ἀφοῦ κατὰ
τὸ πλεῖστον μετ' ἀδιαφορίας περιέρχονται τὰς αἰ-
θοῦσας τῶν ἐκθεμάτων, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.
Καὶ αὐτὸ ἐτι τὸ προσφιλές τῆς Καλλιτεχνίας τμη-
μα δὲν κινεῖ πλέον τόσον τὸ ἐνδιαφέρον, πλὴν μό-
νης τῆς ἀκρόεστος πάντοτε θαυμάζομένης παρ' ὄλων
εὐαρέστου ἀναγνωσεως τοῦ κ. Ἰακωβίδου
ἧτις οὕτω, χάρις εἰς τὸ τερπνὸν τοῦ θέματος αὐτῆς,
ἀπέκτησε δικαίως ἀξιώσεις ὅπως ἀναγορευθῆ ἡ κο-
ρωνὴ τῶν ἐκθεσιῶν εἰκότων.

Ἐπὶ τούτοις καὶ τμημά τι ἐν τῇ Ἐκθέ-
σει οὐτινος τὰ ἐκθέματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τῶν
ἄλλων τμημάτων, δὲν παύουσι κινεῖν τὸ ἐνδια-
φέρον καὶ προκαλοῦντα πρὸ αὐτῶν τὸ πλεῖστον
τῶν ἐπισκεπτῶν, ἰδίως τὰς κυρίας. Τὸ τμημα τοῦτο
εἶνε τὸ τῶν χειροτεχνημάτων, καὶ εὐλόγως κινεῖ
πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον, διότι τόσον πολυπληθῆ μι-
κροσκοπικὰ κομψοτεχνήματα ἀπαρτίζουσι τὸ τμημα
τοῦτο, ὥστε ὁσάκις καὶ ἂν περιεργάσθῃ τις αὐτό,
θὰ εὖρη πάντοτε νεοφανῆς τι ἀντικείμενον τὸ ὅποιον
εἶχε παρατρέξει ἀπαρατήρητον κατὰ τὰς προηγου-
μένας ἐπισκέψεις. Ὅλα δὲ τὰ μικρὰ ταῦτα χειρο-
τεχνήματα τόσον χάριν καὶ λεπτότητα συνονεοῦσιν
ἐν αὐτοῖς, ὥστε δύναται εἰς πάντας ἡ θεὰ αὐτῶν
νά παρέχῃ πολὺν καιρὸν καὶ τερπνοτάτην ἐνασχόλησιν.

Πολλὰ τῶν ἐργασιῶν τούτων εἶνε ἀληθῆ καλλι-
τεχνήματα, ὡς μετὰξὺ ἄλλων καὶ οἱ ἐπὶ πλαισίου
κεντημένοι στέφανοι ἀνθέων τῆς δεσποινίδος Εὐρυ-
δίκης Βλάχου, ὧν ἡ θεὰ κινεῖ εἰς θαυμασμόν
διὰ τῆς εἰς ἄκρον φιλοκαλίου καὶ λεπτῆς αὐτῶν ἐ-
ξεργασίας. Ἄλλα πάλιν ἐργασιῶν παριστῶντα εἰ-
κόνας, ἠδύναντο, ἐὰν ἐτίθεντο εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν
τμημα, ὅχι μόνον νά ἐξαπατήσωσι τὸ βλέμμα, ἐκ-

λαμβανόμενα ὡς πραγματικαὶ εἰκόνας, ἀλλὰ καὶ
ὡς καλλιτεχνήματα νά κινήσωσι τὴν προσοχὴν Ἐν-
τῶν ἐργασιῶν τούτων εἶνε ἡ μετ' ἀμειλίχου δεξιό-
τητος ἐξεργασμένη διὰ λευκῆς μετάξης ἐπὶ μαύρου
ὑφάσματος Ἀθηνᾶ τῆς δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Πα-
ναγιωτάτου, ὡς καὶ ἡ παρ' αὐτὴν εἰκὼν τῆς κυρίας
Π. Ξενοκράτους, ἐξεργασμένη διὰ τριγῶν τῆς κε-
ραλῆς καὶ ἀπεικονίζουσα τὸν Παρθενῶνα. Πλὴν
ὅμως τούτων ὑπάρχει καὶ πληθὺς ἄλλων κομψοτε-
χνημάτων μετ' ἄκρας ἐπίσης λεπτότητος καὶ φιλο-
καλίας ἐξεργασμένων, ὧν ἡ πλήρης ἀπαριθμησις θ'
ἀπῆται πολὺν γῶρον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθωμεν τῆς Ἐκθέσεως, ἅς ρίψωμεν ἐν
βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς καλλιτεχνικῆς πινακοθήκης τοῦ
ἄνω ὀρόφου. Ἡ αἶθουσα αὐτὴ περιέχει ἄρκετὰ τὰ
ὠραῖα, μετὰξὺ τῶν ὁποίων τὰς θαυμασιότας θαλασ-
σογραφίας τοῦ κ. Προσαλέντη, ὡς καὶ μικρὰν χαριε-
στάτην καὶ ἰδιότροπον εἰκόνα καλλιτεχνίδος, παρι-
στῶσαν τὴν φιλονεικίαν δύο μικρῶν πτηνῶν
ἀτινα ἀλληλομαδοῦνται μὲ τὰ ράμφη των καὶ τῶν
ὑποίων τὰ ἀπεσπασμένα πτέρυγα κείνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
κατὰ γῆς, περὶ τοὺς δύο μικροσκοπικοὺς μαχητάς.
Ἄλλὰ τὸ λαμπρότερον τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἐρ-
γῶν εἶνε ἀναμυθῶδες ἡ προσωπογραφία κυρίας τινὸς
ἔργον τοῦ κ. Γεωργαντᾶ. Ἡ ἔκφρασις τῆς ἐν αὐτῷ
τῷ ἐργῷ ἀπεικονιζομένης εἶνε πλήρης ζωῆς, καὶ δὲν
θὰ σφάλῃ τις λέγων ὅτι ἡ οἰονεὶ ζωσα τῆς προσωπο-
γραφίας ταύτης ἔκφρασις μηχανικῶς προσελκύει αὐ-
τὴ πρώτη τὸ βλέμμα τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰσερχομέ-
νου ὅστις ἐπὶ πολλὴν ὥραν μένει θεωρῶν τὴν παρα-
δόξως φυσικὴν ἐμφύχωσιν ἣν ἡ εἰκὼν αὐτὴ τοῦ κ.
Γεωργαντᾶ ἀποπνεῖ. Κ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

(Ἀφιερῶται τῷ κ. Α. Προβελεγγίῳ).

Ποτὲ κακὸ χειρότερον δὲν ἤμπορεῖ νά σ' εὖρη,
Παρὰ ξανθοῦλα ν' ἀγαπᾷς καὶ αὐτὴ νά μὴν τὸ ξεῦρη.

Ποτὲ κακὸ χειρότερον δὲν ἤμπορεῖ νά σ' εὖρη,
Παρὰ λεβέντη ν' ἀγαπᾷς καὶ αὐτὸς νά μὴν τὸ ξεῦρη.

— Ἦλιε μου, χρυσοῦλιε μου, ἔμπα νά τὴν ξυπνήσης,
Τὸν πόνο μου νά τῆς εἰπῆς καὶ νά τῆς μολογήσης.

— Ἦλιε μου, χρυσοῦλιε μου, τρέχα νά τὴν ξυπνήσης,
Τὸν πόνο μου νά τοῦ εἰπῆς καὶ νά τοῦ μολογήσης.

Ὁ ἥλιος μὴν ἀκτίνα του ἀπ' τῆς σισιμάδες ρίχνει,
Καὶ στὴ ξανθοῦλα πῶ ξυπνᾷ τὸ παλληκάρι δείχνει.

— Ἄν δὲν τὸν θέλῃς, γύρισε, ξαναγλυκοκοιμήσου.

Ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς πηδᾶ, στὸ παραθύρι πᾶει,

Ὁ νῆος τὴ βλέπει, σταματᾷ καὶ γλυκοχαίρεται...

— Ξανθοῦλα, ἐσεῖνα ἀγαπᾷ! λεβέντη, εἶνε ἰδικὴ σου!

Κι' ὁ ἥλιος τοὺς στεφάνωσε.

Ι. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Mam-zelle Julie (*)

Α θ η ν α ἰ κ ῆ εἰ κ ῶ ν

— Αὐτὰ ποῦ σέ λέγω ἄνδρα μου; πρέπει νὰ φέρω-
μεν καί μιὰ γκυοβερνάντα γιά τὰ παιδιά μας. Καί ἡ
Νίνα καί ὁ Ἀλέκος ἔχουσιν ἀνάγκη νὰ τελειοποιήθουν.

— Μὰ γυναίκα! τῆς γκυοβερνάνταις τῆς πέρνουν ὅσοι
ἔχουν μικρά παιδιά. Τὰ δικά μας εἶνε μεγάλα. Ὁ Ἀ-
λέκος μεθαύριο θά κληρωθῆ στρατιώτης καί ἡ Νίνα,
κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων, εἶνε τῆς πανδρείας παιδί.

— Τίποτε, τίποτε. Καλλίτερα νὰ πῆς πῶς λυπᾶσαι
τὰ χρήματα. Δέν ἔχεις καθόλου δίκην.

— Ἐγὼ τὰ χρήματα; Μὰ στό θεό σου γυναίκα
μου... τί θά χρησιμεύσῃ ἡ γκυοβερνάντα;

— Θά μιλή μὲ τὰ παιδιά γαλλικά, θά παίζουν πιάνο,
θά κρατῆ συντροφιά τῆς Νίνας, θά βγαίνουν περίπατο
μαζύ, θά τὴν διδάσκῃ πῶς πρέπει νὰ φέρηται, πῶς νὰ
μιλή, νὰ γελᾷ, καί τόσα ἄλλα πράγματα.

— Μὰ δέν τῆς τὰ διδάσκεις ἐσύ ποῦ εἶσαι καί μη-
τέρα τῆς;

— Ναί, δέν σοῦ λέγω, μὰ εἶνε κάτι ἄλλα πρά-
γματα, καί ἔπειτα, δέν μοῦ μένει καί καιρός. Νά, δέν
εἶδες προχθές τὴν κυρία Νυκτουλίδου μὲ τί εὐγένεια
σᾶς ὑπεδέχθηκε σπῆτι τῆς; Ἐπειτα ἡ κόρη τῆς... τί
τρόπους εἶχον. Ἐ! ὅλ' αὐτὰ ἡ γκυοβερνάντα τους τὰ
διδάσκει. Τέλος, ἄνδρα μου, ἀφοῦ λέγεται κύριος Ἀ-
θανάσιος Μπακλόγλους, τραπεζίτης, ἀφοῦ δίδεις χοροὺς
καί συναναστροφάς κλπ. κλπ. πρέπει νὰ ἔχῃς ὄχι μίαν
ἀλλὰ δύο καί τρεῖς γκυοβερνάντας.

— Πρὸ τοῦ ἰδιοτρόπου τούτου, ἀλλὰ καταπειστικῶς ἴσως
συλλογισμοῦ ὑποκρίτων ὁ κύριος Ἀθανάσιος:

— Καλὰ, εἶπεν, ἀγαπητὴ μου Ἀνδραλουσία, μὴ δυ-
μῶνεις καί θά γίνῃ τὸ θέλημά σου. Ἀπόψε μάλιστα θά
γράψω εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν μου εἰς τὸ Παρίσι καί θά
μᾶς στείλῃ μίαν.

Εἶνε ἡ δεκάτη πρωΐνῃ ὄρα καί ἡ πρὸ τῶν ἀνακτό-
ρων πλατεῖα καί ἡ παρ' αὐτὴν δένδροστοιχία τῆς Ἀμα-
λίας γέμει τῶν συνήθων αὐτῆς θαμνῶνων, ἀκρωμένων
τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ εὐδίων μάλιστα καί εὐήλιον τῆς ἡμέρας ἐκείνης
μετὰ πάροδον τόσων βρογερῶν ἡμερῶν προσεῖλκυσε
πλειότερον ἔτι τοῦ συνήθους κόσμον.

Ὁμίλος νέων φοιτητῶν, προτιμήσας τὴν ἐξαιρετι-
κὴν λ ι α κ ἄ δ α τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου τοῦ κ. Κρασσᾶ,
ἵσταται παρὰ τὴν θρονίον σχολιαζῶν τὰς παρεργόμενας
καλλονας.

— Ἀλέκο, Ἀλέκο, γιά ἰδὲ, λέγει εἰς τούτων πρὸς
τινα νέον ἀλλαγῶ ἐστραμμένον, ἐκείνη ποῦ συνοδεύει
τὴν ἀδελφὴν σου εἶνε ἡ γκυοβερνάντα σᾶς;

(*) Ἐάν ὑπάρχῃ τι σήμερον ἐπιβλαβὲς διὰ τὴν ἡμετέ-
ραν κοινωνίαν, τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶνε ἡ Γα-λις παιδα-
γωγός, ἥτις, ἐν τούτοις, τόσον παρ' ἡμῖν εἶνε περιζήτητος,
ὡς πάροχος λεπτῆς ἀνατροφῆς. Καί παρέχει ἀληθῶς τοι-
αύτην ἡ ἀνωτέρω μάλιστα χριστάτη τοῦ φίλου Δισώ-
που εἰ κ ῶ ν, ἣν σήμερον παρεχομεν εἰς τοὺς ἡμετέρους
ἀνωτάτας, δεκνύει ἀρκετὰ πιστῶς τ' ἀποτελέσματα
τοῦ τούτου: εἶδους τῆς παιδείσεως. Σ.Α.Φ.

— Ναί εἶπεν ὁ κληθεὶς: εἶδατε τί νόστιμη ποῦ εἶνε;
— Πράγματι νόστιμη, εἶπαν ἅπαντες δημοφώνως.

Αὐταῖς αἱ γαλλίδες...
— Σοῦ ἔχουν ἓνα **chien**, προσέθηκε νέος τις δεκαεξα-
ετῆς μόλις, ἀλλὰ εἰδήμων τοιούτων κατὰ γενικὴν δια-
δοσιν.

— Καί νὰ δῆς ποῦ...
Ἄλλὰ πάντες ἐσιώπησαν, διότι αἱ δύο νεανίδες ἐφθί-
σαν πρὸ αὐτῶν, καί ἐσπευσαν νὰ τὰς χαιρετήσωσιν ὑπο-
κλινέστατα.

— **Tiens!** σεῖς εἶσθε; ἠρώτησε πλησιάζων ὁ Ἀλέ-
κος. Καί ποῦ πηγαίνετε; ἐξηκολούθησαν ἀποτεινόμενος
πρὸς τὴν **Mademoiselle Julie**.

— Θά καμώμε τὸν γυρον τοῦ κήπου.
— Θά ἦτο ἀδιακρισία μου ἂν ἐπρότεινα νὰ σᾶς συ-
νοδεύσω;

— **Du tout**, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὑποκλινομένη ἡ νεκρά
παιδαγωγός.

Mais naturellement ὅτι εἶνε ἀδιακρισία, ἐσπευσε ν'
ἀπαντηθῆ ἡ ἀδελφὴ του, μεταχειριζομένη τὴν οἰκείαν
γαλλικὴν ἔκφρασιν.

— **Morbleu!** ὦστε...
— Αὐτὸ πλέον ἐξκρίταται ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σᾶς.

— Ὄστε δέν θά μᾶς συνοδεύσετε, κύριε ἀδελφέ μου,
συνεπέραναν ἐπιχαρίτως ἡ Νίνα.

Καί ἀπήλθον ἐσπευσμένως ἀμφοτέραι, χαριέντως βα-
δίζουσαι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ἐθικὸν παραπλευρῶς, γελῶσαι καί κύπτουσαι πρὸς
ἀλλήλας, ὡσεὶ ἐκμυστηρεύμεναι τι, ἐνῶ τὰ κομψὰ ἐκ
δέρματος στιλπνοῦ ὑποδήματα των ἐκρότουσαν κατὰ κανο-
νικά καί ἔρρυθμα διαστήματα ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ.

Λεπτὸς ἀνεμος πνέων ἐνίστοι ἐκυματιζέει κατ' ἀρέ-
σκειαν ἀνυποτακτοὺς τινὰς καί ξανθοὺς τρίχας τοῦ τρα-
χήλου. Καί ἦσαν ἀμφοτέραι ξανθοίαι.

Ἄλλοτε δὲ παλιν ἀνεγείρουσα τὴν ἐσθῆτα ἄφνευ νὰ
φανῆ, ἡ ἀδιακριτος, μέλαινα περινημῆς τῆς ὁποίας τὸ
περιεχόμενον ἐξεδήλουτο θαυμασιῶν διὰ τῶν ἐξωτερικῶν
εὐθειῶν καί καμπύλων γραμμῶν.

Μολοντί δὲ γνωστὸν ὅτι οὐδαμῶς κομψότερα κνήμη
τῆς παρισίνης, κατὰ τὰ κοινῶς παραδεδομένα, ἐν τού-
τοις καί ἡ τῆς Νίνας δέν ὑστέρει πολὺ. Ἀφῆνης ἐφανῆ
ἐρχόμενος ἐκ τῆς καμπῆς τοῦ κήπου ἔξισπος ἀξιωματι-
κός τοῦ πυροβολικοῦ διακρινόμενος διὰ τὸ πραστανικὸν
καί τοὺς ξανθοὺς μύστακας του.

— Ἀχ! νάτος, ἐψιθύρισεν ἡ Νίνα εἰς τὸ οὖς τῆς
παιδαγωγοῦ τῆς **Julie**.

— Ἀ! γι' αὐτὸν μοῦ ἔλεγες; ναι, τὸν βλέπω συ-
χνὰ ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Ὁ ἵππεὺς ἐφαίνετο θέλων νὰ καταστείλῃ θυμοειδῆ
κίνησιν τοῦ ἵππου του· αἱ πρὸς τοῦτο δὲ προσπαθεῖται
του καί αἱ ἐκ τούτου κινήσεις τοῦ ἵππου ἔτι μᾶλλον
κατεδ' κνουν τὰ πλεονεκτήματα καί τὴν χερὶν τοῦ ἀνα-
στήματός του.

Πλησιάζας ἤδη ἐχαίρετῆσεν εὐμενῶς, δεχθεὶς εὐμε-
νέστατον μεϊδιᾶμα παρὰ τῆς Νίνας.

— Καί τὸν ἀγαπᾶς πολὺ; ἠρώτησεν ἡ **Julie**.
— Μέχρι τρέλλας.

— Τότε γιατί δέν τὸν πέρνεις;
— Ὁ πατέρας ἔχει πῆ τῆς μαμάς πῶς δέν θά μοῦ
δώσῃ ποτὲ σύζυγον ἀξιωματικόν.

— Περρ! ὑπάρχει ἄλλο μέσον.
— Ποῖον;

— Νὰ σέ κλέψῃ.
— Τί; μὲ συμβουλεύεις;

— Ὅχι μόνον σέ συμβουλεύω φιλιτᾶτη μου, ἀλλὰ καί

σὲ παρακινῶ. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἔχω παντοῦ ὑπ' ὄψιν
μου ὅτι τὸν ἀγαπᾶς μέχρι τρέλλας.

— Ὄ! **pour sûr** τὸν ἀγαπῶ.
— Τότε δέν βλέπω τὸν λήγον... Σοῦ ἔρχηται;

— Ὅχι... μόνον ἄνθη μοῦ στέλλει μ' ἓνα μικρὸ
κοριτσακί ποῦ τὰ πωλεῖ εἰς τὸν δρόμον. Ἀ! νάτο!

Πράγματι δ' ἐφανῆ ἐκ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου
κορασὶς τις ὡσεὶ δεκαετίς, καθάρια καί κρατούσα κανι-
στρον ἀνθέων.

Ἐπλησίασε μεϊδιῶσα, καί πρὸς τὴν Νίναν ἐποτεινο-
μένη:

— Παρετε ἄνθη κυρία. Μορρίζουν πολὺ ὄρατα.
Ἡ Νίνα ἔστεινε τὴν χεῖρα ἵνα ἐκλέξῃ, ἀλλ' ἡ μικρὰ
ἀνθοπώλις κρατούσα δέσμην ῥόδων:

— Αὐτὸ κυρὰ παρετ' ἔλεγες αὐτό.
Ἡ Νίνα ἔλαβε τὰ ῥόδα, ἐθώπευσε τὴν μικρὰν καί
ἀπήλθον.

Καθ' ὁδὸν ἐξεταζούσα τὰ ῥόδα διέκρινε λευκὸν χαρ-
τὴν συνεπτυγμένον καί χρυσοῦμενον ὑπὸ τὰ πρασινα
φύλλα.

Οὐδεὶς φόβος μήπως φωραθῆσιν τὸν ἐξηγερτὸν καί ἀνε-
γνωσαν.

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γαλλιστὶ γραμμένον.
«Ὁ πρὸς σέ ἔριος μου ἀποπνέει τὴν εὐωδίαν καί τὴν
κἀνότητά των ῥόδων τὰ ὅποια σὲ προσέφερον. Ἄν ἡ
καρδιά σου αἰσθανεταί, τὸ αὐτὸ δὲ ἐμὲ, ἢ μὲ δεχθῆς
κἀπόψε παρὰ τὴν μικρὰν κηκλιδωτὴν θύραν τοῦ κήπου.
» Δύο λέξεις ταχυδρομικῶς ἵνα μοῦ εἰρήσῃς τὴν ὄραν».

Ἡ Νίνα ἔμεινε ρεμβάζουσα.

— Καί τώρα τί σκέπτεσαι; ὄχι τοῦ ἀκνητῆρος;
— Τί μὲ συμβουλεύεις;

— Ἐγὼ θά τοῦ ἀπήντων μὲ μίαν λέξιν.
— Ποῖαν;

— Μεσονύκτιον.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο τοῦ ταχυδρομείου

— Καί **a propos**, ἰδοὺ τὸ ταχυδρομεῖον εἶπεν ἡ **Mam-
zelle Julie** παρασύρουσα ἐντὸς καί τὴν Νίναν.

Εἰσῆλθον, ἐξήτησε φύλλον χαρτοῦ καί ἐγράψε τὴν
μίαν ἐκείνην λέξιν.

Ἐπεγράψε τὸν φακέλλον καί ἔρριψε τὸ γράμμα εἰς
τὸ κιβώτιον.

Ἐπλησίαζε μεσημέριξ καί ἐσπευδον εἰς τὸν οἶκον.
Ἡ **Mam-zelle Julie** ἀνερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς
ἵνα ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ γεῦμα εἶπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπι-
στολήν καί λευκὸν ῥόδον.

Τὴν ἠνοιξε μεϊδιῶσα.

«Σᾶς ἠγαπήσα ἀρ' ἦς σᾶς εἶδον. Αἰσθανομαι ὅτι μοῦ
ναῖνε ἀδύνατον νὰ ζήσω ἀνευ ὑμῶν. Ἄν συμπεριέθεθε
» κατὰ τὴν ἰδεάν μου, θά σᾶς περιμένω μετὰ τὸ μεσο-
νύκτιον εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Φέρουσα τὸ ῥόδον ἐπὶ τοῦ
» στήθεος σᾶς κατὰ τὸ γεῦμα, συναντιεῖτε εἰς τὴν πρότα-
» σίν μου».

Ἐπογράφῃ οὐδεμίαν, ἀλλ' ἐκείνη ἐμάντευεν ἐκ τίνος
προήρχετο. Ἐμεϊδίασε καί παλιν, ἐμφαντικώτερον τὴν
φορὰν ταύτην καί ἀπήλθε.

— Ἡμῶν βεβαίως, ἐσκέφθη, ὅτι θά μ' ἀγαπήσῃ. Τὸ
γράμμα του περιεχει πρότασιν γάμου κατὰ τὰ τρία τα-
» ρατὰ καί βεβαίως θά ἦμαι τρέλλῃ ἂν τὴν ἀποκρούσω.
» Ὁ Ἀλέκος κατὰ τὸ γεῦμα ἰδὼν τὸ ῥόδον του, διότι
αὐτοῦ τὸ ἔστειλεν, ἐπαναπαύσασθαι ἐπὶ τοῦ στήθεος τῆς,
ἦτο εὐνοῦς καί ὁ νοῦς του ἐσχηματιζέον ἤδη ἔλαβεν περὶ
τοῦ μελλοντος.

Τὸ ἀπομνημόριον διήλθεν ἡ Νίνα ἐν τῷ δωμάτιῳ τῆς
λαμβάνουσα παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς μαθήματα ἔρω-

τικῆς ἐπιστήμης.
Χρυσοδοξοῦμενον τομίδιον ἦτο ἐκεί ἐπὶ παρακινεμένης
τραπέζης:

«Ἡ ἐρωτικὴ τέχνη» τοῦ Ὀυιδίου, ἐν γαλλικῇ μετα-
φράσει. Ὀλόκληρος δὲ τόμος ἐγκαθῆς καί πολυτελής
«**Le livre d'amour**» τοῦ **Lermina**, εἰκονογραφημένος,
ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γενάτων τῆς παιδαγωγοῦ, ἐνῶ ὁ
κομψὸς σελιδοδετῆς ἐδήλου τὸ κεφάλαιον: «Τίνα πρέ-
πει ν' ἀγαπήσῃ»;

Ἐπὶ κομψῆς περιστροφικῆς βιβλιοθήκης ἀνεγνώ-
σκοντο χρυσοῦντες οἱ ἐξῆς τίτλοι: «**Jupe Couste**»,
«**Masemelle de Maupin**», «**Les pechès roses**», «**Nana**»,
«**Nouvelles Amoureuses**», καί παρόμοια οὐχὶ ἐποικοδο-
μητικὰ τῆς ἀγωγῆς μιᾶς νεανίδος.

Ἡ Νίνα ἀνατραφεῖσα ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μεταξὺ
ἄλλων νεανίδων ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ἀνευ πολλῆς οἰκογε-
νεακῆς φροντίδος καί ἐπιθελύψεως, ζωηρὰ δὲ καί δεξι-
νοῦς ἐκ φύσεως, ἀπέκτησε τόσας γνώσεις τῶν ἀνθρωπι-
νων πραγμάτων, ὅσας δυσκόλως ἀπαντᾷ τις ἐν ἀνθρώπῳ
πεπειραμένῳ. Τυχεῖσα δὲ καί τῆς ἐρηλικίου **Julie**,
ἐπὶ τὴν πρόφασιν παιδαγωγοῦ, ἀπέκτησε εὐλίαν ἴσαν
ἐπικίνδυνον, μῆσασαν αὐτὴν εἰς ὅσα δέν ἐγνώριζεν.

Αὐτὴ ἀνέπτυξε καί τὴν καλλιθεήριον τῆς ὡς πρὸς τὴν
ἐκλογὴν τῶν βιβλίων καί τὴν ψυχὴν ἐκαλλιέργησεν ὡς
πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἔρωτος, ἂν καί δέν ἦτο νέον τι
δι' αὐτὴν τὸ αἰσθημα τοῦτο.

Πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχεν ἠθέως ἀνένισεν πρὸς τὸν
ἀπηγορευμένον καρπὸν, ὅτε Ἀρσακείδης ἐπὶ τὴν συνώ-
δουον σήμερον ὁ εἰς καί αὐριον ὁ ἄλλος ἐραστῆς, φοι-
τηταὶ ἅπαντες καί ὄχι πάντοτε μακαλιεῖροι αὐτῆς τὴν
ἡλικίαν.

Πολλάκις ἔτυχε καί ἄνθη, καί ἐρωτικὰ ἐπιστόλια καί
φιλήματα νὰ λάβῃ ἢ νὰ δώσῃ.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἔριος ἀξιωματικὸς ἦτο τι ὑψηλότερον
καί βεβαίως ἐχρηάζοντο αἱ συμβουλαί τῆς παρισίνης
Julie.

Ἄλλως δὲ διατὶ τὴν εἶχε παιδαγωγόν; Ἐπρεπαν εἰς
τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις νὰ τὴν βοηθῆσῃ διὰ τῶν
φύτων τῆς.

Καί βεβαίως θά ἔμεινεν ἠγαρηστημένη ἐκ τῶν συμ-
βουλῶν τῆς ἀφοῦ τὰς ἠκολούθησε κατὰ γράμμα.

Ἡ Νίνα, ὡς συνήθως εἰς παρόμοιας περιστάσεις συμ-
βαίνει, εὕρισκον ὅτι ὁ ὠροδείκτης τοῦ κομψοῦ ὠρολο-
γίου τῆς ἐδράβυσε πολὺ.

Ἐν τούτοις ἡ **Julie**, μολοντί νὰ ὡς αἰτῆ, ἀλλὰ
πολύ μᾶλλον πεπειραμένη, τῆ συνίστα ὑπομονήν.

Ἐπὶ τέλους ἡ συμπεφωνημένη ὄρα ἐφθασε.
Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἤρμεν ἐν τῷ οἴκῳ.
Ἡ Νίνα συνοδευομένη ὑπὸ τῆς **Julie** κατήλθε τὴν
κλίμακα καί ἔβη πρὸς τὸν κήπον.

Ἐφθασαν παρὰ τὴν κηκλιδωτὴν θύραν. Ὁ Ρωμαῖος
περιέμενε τὴν **Julie** τταν του.

Ἡ καλὴ παιδαγωγός, κρίνουσα τὴν ἐπὶ πλὴν παρου-
σίαν τῆς περιττῆν, ἀνῆλθε λέγουσα καθ' ἑαυτὴν:
— Ἄς φροντίσωμεν τώρα καί διὰ τὰς ὑποθέσεις μας.
Ἄνεθι γοργῶ τῷ βήματι τὴν κλίμακα, σπεύδουσα
εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλέκου.

Ἡ θύρα ἦτο ἡμικανονική. Ὄθησε καί εἰσῆλθε.
Τὴν τρίτην πρωΐνῃν ὄραν ἐξερχομένη ἡ **Julie** τοῦ
δωματίου τοῦ Ἀλέκου, ἔλεγε σιγαλῆ τῆ ρωνῆ, ἐνῶ ἐ-
κείνος προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ ἐπὶ:
— Αὐριον λοιπὸν τὴν ἰδεάν ὄραν...
— Ναί, αὐριον, σύμφωναν.
— Ὅχι ἡμῖν ἐτοιμὴ **mon petit chien**.

— Καί γὰρ, ma biche.
 Καί ἀπεχώριζοντο λιποθύμοι ἐξ ἔρωτος.
 Μετὰ μίαν ὥραν ἀπῆρχετο καὶ ὁ ἀξιωματικός.
 — Μὴ τὸ ξεχάσῃς καὶ δὲν ἔλθῃς αὐρίον.
 — Ἄ! μπᾶ, πῶς εἶνε δυνατόν ἀγάπη μου!
 Καὶ ἡ Νίνα ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της σιγαλὴ καὶ
 ρεμβώδης.

Ὁ ὕπνος της ἦτο παραχώδης, ὕπνος ἐρωτευμένου.
 Ἡ πρώτη ἐφθασε καὶ περὶ τὴν δεκάτην μόλις ἠγέρθη
 ἡ Νίνα. Πρώτην δὲ ταύτην φωνὴν δὲν παρέστη κατὰ τὴν
 ἐξέγερσίν της ἡ φίλη καὶ παιδαγωγός.
 Κατεγίνετο διευθετούσα μερικὰ ἐνδύματα της διὰ νὰ
 εἶνε ἐτοιμὴ ὡς ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἀγαπητόν της Ἀλέκον.
 Ἄλλὰ καὶ οὗτος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο περι-
 φροντίς. Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Ἐτρεχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
 Μετῴθη παρὰ τῶ φίλῳ του ἀμαξήλατῃ καὶ ἔσχε μετ'
 αὐτοῦ ἡμίωρον περίπου συνδιάλαξιν.
 Κάτι τι βεβαίως προητοίμαζεν.

Παρήλθεν ἡ ἡμέρα καὶ ἐφθασεν ἡ νύξ.
 Ἡ Νίνα μετὰ της Ἰουλίας ἀνεμένουσι τὴν δωδεκάτην.
 Μεσονύκτιον ἤχει καὶ καταβαίνουσιν ἀμρότεροι τὴν πρὸς
 τὸν κήπον κλίμακα.

Ὁ Ἀξιωματικὸς με τοὺς ὠραίους μύστακας καὶ πάλιν
 περιμένει παρὰ τὴν μικρὰν θύραν.
 Ἡ Ἰουλία ὡς χθὲς ἀπέρχεται. Ἡ καρδιά της πάλ-
 λει ἄναδαίνει στηριζομένη τὴν κλίμακα. Ἐφθασε πρὸς
 τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀλέκου.

Εἰσέρχεται.
 Ὁ ἄρχος καὶ ὀρθίος κρατῶν ὀδοπορικὸν σάκκιον τὴν
 ἀναμένει.
 — Ἐτοιμῆ;
 — Ἐτοιμός;
 — Πᾶμε.
 — Μὰ... πρέπει θορῶν νὰ γράψῃς δύο λέξεις εἰς
 τοὺς γονεῖς σου. Κάθισε.

Ὁ Ἀλέκος κάθηται λαμβάνων γραφίδα.
 » Ἀγαπητοί μου γονεῖς.
 » Ἄς μὴ σᾶς παροργίσῃ τὸ διάδημα μου. Ἀγαπῶ
 » τὴν Ἰουλίαν καὶ φεύγομαι ὀμοῦ. Ἡ εὐτυχία μου εἶνε
 » μαζὴ της.

Ὁ εὐπειθὴς υἱὸς σὰς Ἀλέκος.
 — Ἐγραψα.
 — Ἀρῆσέ το εἰς τὸ γραφεῖον σου ἐπάνω. Θὰ τὸ ἰδοῦν.
 — Τώρα πᾶμε.
 — Ἀλέκο μου, δική σου.

Βαίνουνσιν ἀκροποδητεῖ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν.
 πρὸς τὴν θύραν της ὑπηρεσίας. Ἐξέρχονται. Ὁ Ἀλέ-
 κος ἀτενίζει τελευταίον πρὸς τὴν πατρικὴν στέγην.

Τὸ δωμάτιον της ἀδελφῆς του εἶνε φωτισμένον καὶ
 εἰς τὸ παράθυρον ἐπισθεν τῶν προκυματιῶν διακρί-
 νουσι δύο σιαγὲς πλησίον ἀλλήλων.
 — Τί νὰ εἶνε ἄραγε; ἐσκέφθη ὁ Ἀλέκος.
 — Φαίνεται ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἀνέβη ἐπάνω, εἶπε
 καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἰουλία.

Εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀνέμενον ἡ ἀμαξία. Ἀ-
 νῆλθεν καὶ ὁ κρότος τῶν τροχῶν της ἀμαξίας ἀπερχο-
 μένης ἐκάλυψε τὰ φιλήματα των.

Ἰσως ὁ κρότος τῶν τροχῶν, ἴσως καὶ ἄλλη καὶ συ-
 σικωτέρα αἰτία ἐξύπνησε τὸν κύριον Ἀθανάσιον. Ἐγεί-
 ρεται της κλίνης τριβῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ ὕπνος φεί-
 γει τὰ βλέφαρα του. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξέρχεται
 εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἄς κάμω μερικὰ βήματα' σκέπτεται.
 Τὰ βήματα του ὁμοῦ τὸν ἔφερον πρὸ τοῦ δωματίου
 τοῦ υἱοῦ του.

Βλέπει φῶς' εἰσέρχεται' οὐδαίς.
 Πλησιάζει καὶ διακρίνει τὸ γράμμα. Ἀναγινώσκει καὶ
 μένει κεραυνόπληκτος.

Δὲν πιστεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἔνα βεβαιω-
 θῆ, σπεύδει εἰς τὸ δωμάτιον της παιδαγωγοῦ τὸ συνεχόμε-
 νον μετὰ τοῦ της Νίνας.

Ἀκούει ψιθυρισμοὺς εἰς τὸν κοιτῶνα της κόρης του
 καὶ ἐλπίζει ὁ ταλαίπωρος ὅτι εἶνε ἐκεῖ.

Ἀνοίγει τὴν συγκοινωνοῦσαν θύραν βίαιως καὶ μόλις
 προχωρεῖ ἐν τῇ ἡμέρωτι βλέπει ἀνθρώπον πίπτοντα
 κατ' αὐτοῦ, ἀνατρέποντα αὐτόν καὶ τρέχοντα ἐξω μι-
 νιωδῶς.

Ἀκούει τὴν κραυγὴν της κόρης του λιποθυμούσης.
 Κλέπτῃς κινεῖς, σκέπτεται' καὶ ἀνάπτει φῶς.

Ἐπὶ της τραπέζης ἐρ' ἦς ἐκεῖτο, τὸ κηρίον διακρίνει
 πλησίον ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ξίφος.
 — Ὁ συμφορὰ μου! ψιθυρίζει καὶ στρέφει τὰ ὄμματα
 του ἄλλου.

Μανθῶς στρατιωτικῶς με τὰ χρυσᾶ κομδία λάμπου-
 σὺντα εἰς τὸ φῶς, προσβάλλουσι τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Ἀξιωματικὸς ἐγκαταλείψας τὸ ἐκπολιτορῆθῃν
 φρούριον ἐφυγεν ἀσπλος ἐκεῖθεν.

Καταπληκτος ὁ πατήρ βλέπει τὰ πειστικὰ μαρτύρια
 καὶ ἄγνοεῖ τί νὰ κάμῃ.

Αἰφνης, διὰ της μίσης χειρὸς λαμβάνων τὴν ἐπιστολὴν
 τοῦ υἱοῦ καὶ διὰ της ἄλλης τὸ ξίφος τοῦ ἀξιωματικοῦ,
 μὴ φροντίζων καὶ διὰ τὴν λιποθύμον θυγατέρα, βαίνει
 πρὸς τὸν κοιτῶνα της συζυγῆς του, ἐνῶ τὸ ξίφος συγ-
 χρούμενον πρὸς τὰ ἐπιπροσθούντα ἐπιπλα καὶ τὰς θυ-
 ρας ἀντιχεῖ ἐν τῇ πανθῆμῳ σιγῇ τὸ αἶσχος της θυγα-
 τρὸς καὶ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ μετὰ της παιδαγωγοῦ, τὴν
 ὁποίαν μετακάλισσαντο διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων.

ΛΙΣΩΠΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(ὑπὸ Ἰουλίῳ Σανδῳ)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Δὲν φοβοῦμαι, ἀπήνησεν ἐκεῖνη, διακόπτουσα αὐ-
 τον, ἀλλ' εἰσθε βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ δὲν ἀ-
 ναμινύεται εἰς ὅλα ταῦτα; Διὰ τί αἱ συχναὶ αὐταὶ ἀπου-
 σίαι; Χθὲς τὴν νύκτα ἐπέστρεψε πολὺ ἄργα, καὶ τὴν
 πρώϊαν ταύτην ἀνεχώρησε καὶ πάλιν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ
 τὴν κρατήσω. Πάτερ μου δὲν γνωρίζεις τίποτε ἐκ τῶν
 προθέσεων του. Ὁ λόγος σὰς θὰ εἶχεν ἴσως πλείονα ἐ-
 πιτροπὴν ἢ ὁ ἰδικός μου. Ἄνευθυμίστε εἰς τὸν Κύριον
 δὲ Γρανλιὲ ὅτι τῷ ἐνεπιστεύθητε τὴν εὐτυχίαν της θυ-
 γατρὸς σὰς. Πρὸ πολλοῦ τὸ λησμονεῖ, πάτερ μου.

— Δὲν τὸ λησμονεῖ ποσῶς τέκνον μου, ὑπέλαθεν ὁ
 κόμης Κερούαρ' ἐγγυῶμαι διὰ τὸν πρὸς σὲ ἐρωτὰ του
 καὶ τὴν μέριμναν. Σήμερον τὴν πρώϊαν ἀκόμη πρὶν ἀ-
 ναχωρήσῃ ἐσχομεν μακρὰν συνδιάλαξιν ἢς τινος ἀντικει-
 μένον ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία της ἀγαπητῆς του Μαρίας.
 Ἡ γενναία αὐτοῦ καρδιά δὲν ἀνασχολεῖται ἢ περὶ σοῦ.

Μόνον ἡ ἰδική μου ἀγάπη δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν
 ἐκτουῦ.

— Μὰς φεύγει ὁμοῦ, μὰς ἀποφεύγει, εἶπεν ἡ Μαρία
 καταπνίγουσα τὰ δάκρυά της.

— Συκοφαντεῖς, τὰς προθέσεις του, κόρη μου: Ζητεῖ
 νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας ἃς ἡ περιουσία του ὑπέστη,
 καὶ εἰς τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα, δὲν ἀποβλέπει ἢ εἰς τὴν εὐ-
 δαιμονίαν σου. Τὸ πρῶτ' ἀκόμη ὀμιλῶν μοι ὁ εὐγενὴς οὗ-
 τος νέος με ἐνηγκαλίσθη προφέρων τὸ ὄνομά σου.

— Σὰς ἀπατᾷ, πάτερ μου, σὰς ἀπατᾷ ἀνέκραξεν ἡ
 Μαρία μετὰ λυγμῶν. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ της πε-
 ριουσίας του οὔτε περὶ της εὐτυχίας ἀλλ' ὑπὲρ της ἀ-
 πωλείας ὅλων ἡμῶν.

Ταῦτα λέγουσα ἀπεσπάσθη τῶν βραχιόνων τοῦ πα-
 τρὸς της καὶ διέφυγε ὅλην τρέμουσα. Ἄγνοῦ ποῖον ἐν-
 στικτον τὴν ὤθησεν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Κυρίου δὲ Γραν-
 λιέ. Πρώτην ἤδη φωνὴν εἰσῆρχετο ἐκεῖ. Τὸ πᾶν ἦτον ἐν
 ἀταξίᾳ. Πληθὺς ἐσχισμένων χαρτίων ἐκάλυπτον τὸ ἔδα-
 φος. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σταγόνες αἵματος πρόσφατοι ἐπὶ ὀ-
 πλα διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπέλων. Ἡ κλίνη ἦτον ἀθι-
 κτος' ἀπέδειξε ὅτι ὁ Κύριος Γρανλιέ ἠγρύπνησε καθ' ὅ-
 λην τὴν νύκτα. Ἐπὶ τοῦ μαρμάρου της ἐστίας, σφαίραι
 καὶ τεμάχια μολύβδου πεπηγμένου. Μακρότερον δέσμη
 πυρίτιδος κεναὶ ἦδη. Ἐπιστολαὶ! οὐδαμοῦ. Ἡ Μαρία
 ἐξήτησε παντοῦ καὶ δὲν εὔρε τίποτε. Μόνον ἐντὸς κυτίου
 εἰς ἐδέενου τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τοῦ Κυρίου Γρανλιέ,
 καὶ ἀνοθεύσμη ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, ἅτινα ἀνεγνώρισεν
 ὅτι εἶχεν δρῆσαι ἡ ἰδίκα καὶ ἔφερον ἡμέραν τινα ἐπιήτου
 στήθους.

Ἡ Μαρία ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τούτου, μᾶλλον τρέ-
 μουσα ἢ πρὶν. Ἄλλὰ βλέπουσα τὸν ἥλιον κλίνοντα πρὸς
 τὴν δύσιν του, ἠσθάνθη ἐκυτὴν ἀνικουφισθεῖσαν ἐκ μεγάλου
 βάρους, καὶ ἤρχισε ν' ἀναπνέῃ ἐλευθερώτερον. Ἐβε-
 βάιουν εἰς τὸν πύργον ὅτι ὁ Κύριος Γρανλιέ ὑπεσχέθη
 νὰ ἐπιστρέφῃ πρὸ τοῦ τέλους της ἡμέρας. Ἡ νέα κόρη
 ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόφου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
 ποταμοῦ. Ἡ ἡμέρα ἐκλίνα καὶ ὅλοι οἱ μακρονοὶ ἤχοι τὴν
 ἐκκμον νὰ φρίττῃ ὡς εἰ ἠλεκτρίζετο. Χωρικός τις διήρ-
 χετο πορευόμενος εἰς τὴν πόλιν' τὸν ἐσταμάτησε διὰ νὰ
 τὸν ἐρωτήσῃ.

— Τί λέγουσι; τί πράττουσι; Ὁ τόπος εἶνε ἤσυχος
 — Ὁ χωρικός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.
 — Αἱ κακαὶ ἡμέραι ἐπανῆλθον, εἶπε.
 Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν του.

Οἱ ὀλίγοι οὗτοι λόγοι ἐπάγωσαν τὴν Μαρίαν ἐκτρώμου.
 Ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγωνιῶν τούτων ἐδοκίμαζεν
 αἰσθημα εὐδαιμονίας, εὐρὺ καὶ βαθύ ὡς ἡ θάλασσα, ἐν
 ᾧ ἐδουλίετο μεθύσκουσα. Ἐν τῷ μέσῳ της καταγίδος
 ἦτις ἐμυκάτο εἰς τὰ βᾶθη της καρδίας της ὑπῆρχε φωνὴ
 θεληκτικὴ ἦτις ἐκάλυπτεν ὅλα καὶ ἦν ἡκούε μετ' ἀγαλ-
 λιάσεως.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ δὲν ἐφαί-
 νετο. Τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ ἀγρόται γευματίζουσιν ἡ κυ-
 ρία δὲ ἀνλιέ ἐπορεύθη εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαυλίαν.

Εὔρε τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ὀμηλοῦσαν
 περὶ τῶν νέων της ἡμέρας. Τοῦτο καὶ ἡ Μαρία ἐπεθύ-
 μαι. Πλεῖστα ὀνόματα ἀρχηγῶν ἀποστατῶν ἐλέχθησαν.
 Οὐδεὶς ἐπρόφερε τὸ τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ, ἀλλ' ἡ Μα-
 ρία παρετήρησεν ὅτι τὴν ἐδλεπον διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν
 ὀφθαλμῶν. Ἐδλεπε τὸ πᾶν, ἤκουε τὸ πᾶν μετ' ἀπλη-
 στίας. Ὁμίλου ἐπίσης περὶ μυστηριώδους συναθροί-
 σεως. Ὁ νεώτερος της ἐπαύλειος διίσχυριζετο ὅτι εἶδε
 πολλοὺς ἰππεῖς ὀπλισμένους, εἰσπερχομένους κρυφίως εἰς
 τὸν πύργον της Πενισιέρης. Πολλοὺς ἀνεγνώρισεν οὗς
 καὶ ὠνόμαζεν.

— Εἶδετε τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ; ἠρώτησεν ἡ Μα-
 ρία προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.

— Ὅχι, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νέος χωρικός, δὲν τὸν
 εἶδον.

— Ἐὰν δὲν εἶχεν ἀποθάνει θὰ ἐδλεπεσ τὸν πα-
 τέρα του; εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς της οἰκογενείας, ὁ γέρον Βαν-
 δαιανός.

— Ἐπὶ της ζωῆς, τρεῖς ἐπαύλειος εἶδες καταστρα-
 φείσας ὑπὸ τοῦ πυρός. νομίζεις ὅτι δὲν ἀρκεῖ τοῦτο,
 εἶπε νέα τις γυνὴ κρατούσα ἐν ταῖς χερσὶ δύο παιδία
 ὧν τὸ ἕτερον ὑπομάχιον βρέφος. Θέλεις οἱ υἱοὶ μας νὰ
 ἦναι δυστυχέστεροι τῶν πατέρων μας.

Ὁ γέρον, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπαν-
 τήσεως ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς εἰκόνα τινα κρεμα-
 μένην ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Μαρία ἀπεσῶρθη. Πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐπέλθει ἡ
 νύξ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο πλήρης νεφῶν, ὁ κεραυνὸς ἐμυ-
 κᾶτο μακρόθεν. Μεγάλαι σταγόνες βροχῆς ἐπιπτον. Ἡ
 Μαρία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον' ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ
 δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη. Ὁ κόμης Κερούαρ προσεπάθει
 νὰ ἐμυτευθῇ εἰς τὸν νοῦν της θυγατρὸς του βεβαιότητα
 ἢν οὔτε αὐτὸς εἶχε. Πρὸ τινῶν ὤρων ἀπαίσιοι θόρυβοι
 τὸν εἶχον ταράξει. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της Μαρίας ἐποίη-
 σαν κατ' οἶκον ἐρευναν εἰς τὸν πύργον Κερούαρ, καὶ
 κατέσχον τὰ ὄπλα καὶ ὅσα χαρτιὰ εὔρον εἰς τὰ δω-
 μάτια τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν
 αὐτὴν ὥραν, ἡ αὐτὴ ἐρευνκ ἐγένετο καὶ εἰς τὸν πύργον
 δὲ Γρανλιέ. Γηραιὸς ὑπῆρξεν πρὸ ὀλίγου τοὺς ἐπλη-
 ροφόρησε περὶ τούτου. Ἐξω, πρὸς τὸ ἑσπέρας παρετή-
 ρησαν ἀσυνήθεις κινήσεις. Ἀποσπάσματα πεζικοῦ κατέ-
 λαβον τὰ γείτονα δάση. Καὶ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥ-
 ραν ἤκουε τις τοὺς μακρονοὺς ἤχους τῶν τομπάνων μι-
 γνυσμένους μετ' ὁμοῦ της βροντῆς. Ὁ κώδων τοῦ
 κινδύνου ἤχει εἰς Κλισῶν, καὶ ὁ ἀνεμος της καταγίδος
 ἔφερε μέχρι τοῦ Κερούαρ τὰς φωνὰς της καταστροφῆς.

Προσεπάθησαν νὰ κρῦψουν εἰς τὴν κυρίαν δὲ Γρανλιέ
 μέρος της ἀληθείας' ἀλλ' ἡ κατὰ πληθὺς ἦτις ἐδασίλευσε
 παντοῦ τῇ ἐμάνθανεν ἀρκετὰ ἦδη.

— Λέγετε λοιπὸν, πάτερ μου, ἀνέκραξεν αἰφνῆδως
 ἀπευθυνομένη εἰς τὸν κόμητα Κερούαρ, λέγετε ὅτι ὁ κ.
 δὲ Γρανλιέ σὰς ἐνηγκαλίσθη ἀναχωρῶν;

— Καὶ ἐναγκαλιζόμενος μοὶ πρόφερε τὸ ὄνομά
 σου, προσέθεσεν ὁ γέρον σφιγγὼν τὴν χεῖρα της θυ-
 γατρὸς του.

— Προέφερε τὸ ὄνομά μου! εἶπεν, ἐκείνη ὄνειρο-πολοῦσα.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε :

— Καὶ θὰ ἦναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ σὰς ἐνηγκαλίσθη πάτερ μου ;

— Ἡ πρώτη φορά, τῷ ἔντι, ἀπήντησε ὁ κ. Κερουάρ.

Ἡγέρθη ἀποτόμως, ἔγραψεν ἐν τάχει γραμμὰς τινὰς καὶ ἐζήτησε τὸν Γεώργιον, ἕνα ἐκ τῶν πιστοτέρων καὶ ἐνεργητικωτέρων τῶν ὑπηρετῶν της.

Ὁ Γεώργιος προσέδραμε.

— Ἰππεύσατε ἐν τῷ ἄμυ, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν πυρετώδη, ὑπάγετε εἰς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης, ἐγγχειρίσατε τοῦτο εἰς τὸν κύριον δὲ Γρανλιέ καὶ ἐπιστρέψατε εἰς μίαν ὥραν.

— Μάλιστα κυρία, ἀπεκρίθη ὁ τίμιος ὑπὸ κρητίτης.

— Δύο λεπτά μετὰ ταῦτα, ἔτρεχε καλπάζων πρὸς τὴν Πενισιέρην.

Ἐν τέταρτον μετὰ ταῦτα ἡ καταιγὶς ἐξερράγη μετ' ἀπιστεύτου ὄρμης. Μία ὥρα, δύο ὥραι περῆλθον ὁ Γεώργιος δὲν ἐπληρώθη. Ἡ βροχὴ ἐπιπτεν ὡς χεῖμαρρος. Εἰς ἐκάστην στιγμήν, ὁ κεραυνὸς ἐξερρήγγυτο. Τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον ἵππος τις ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ πύργου. Ἦτον ὁ ἵππος τοῦ Γεωργίου, ἀλλὰ τὸ ἐρίπιον ἦτο κενόν. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἐτέρη ἀφορμὴ θλίψεως, καὶ εἶδος τρομεροῦ προκισθῆματος. Ἄπας ὁ πύργος ἦτον ἐπὶ ποδὸς δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσωσι, νὰ παρρητήσωσιν ἀλλήλους.

Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἤκουσαν πανταχόθεν ἀνηχοῦντας ἤχους σαλπίγγων καὶ τυμπάνων. Μετ' ὀλίγον ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τοὺς μαχομένους εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀπεσταλμένοι οὗς ἔστειλαν ὅπως πληροφορηθῶσιν, ἐπανήρχοντο λέγοντες ὅτι στρατὸς ἐπορεύετο πρὸς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης, ἧτις ἐβεβαίουν ὅτι προητοιμάζετο ὅπως ἀντισταθῆ, ἡ Μαρία δὲν ἀμφίβηλε πλέον ὅτι καὶ ὁ σύζυγος της ἦτο μετὰ τῶν ἀποστατῶν. Ὁ Γεώργιος εὐρέθη ἄπνους ἐντὸς τοῦ δάτους, ὁ ἵππος του ἀναμφιδόλως ἀφηνίασεν καὶ ὁ δυστυχὴς ἐφρονεῖτο πρὶν ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν του. Ἡ Κυρία δὲ Γρανλιέ ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ ὅπως ἀποσπάσῃ ἐκείθεν τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐκ τῶν κινδύνων οἵτινες τὸν ἠπεύλου. Ἐκοπίσασαν πολὺ ὅπως τῇ ὑποδείξουν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ. Καὶ ὄντως ἀπὸ τῆς πρῶτης ἡ Πενισιέρη ἐπολιορκήθη καὶ θὰ ἦτο τρέλα νὰ εἰσχωρήσῃ τις ἐκεῖ.

— Σὲ ἀγαπᾷ τῇ ἔλεγεν ὁ κόμης Κερουάρ, ἠξέυρε ὅτι ἡ ζωὴ του εἶνε καὶ ἰδική σου, ἡ εὐτυχία τὸν ἔκαμε νὰ φροντίξῃ διὰ τὰς ἡμέρας του. Οἶμοι! ἡ Μαρία, τὴν ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν αὐτῆν, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της. Πράγμα παράδοξον! καὶ πάλιν. Ἐν μέσῳ τῶν συγκινήσεων δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν Ὀκτάβιον, οὐτε διὰ τὸν κατηγορησὴν ἢ τὸν καταρασθῆ. Ἀπέθανε δι' αὐτὴν, ἡ μᾶλλον οὐδέποτε ἐζῆσεν.

Ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ παρθερίου, παρατηροῦσα, ἀκροαζομένη μὲ φοδερὰν ἀγωνίαν, τὸ βλέμμα προσηλωμένον, τὸ σὺς ἀπληροστον, τὸ στήθος ἀσθηματικόν. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἴσχυτο ἔρθιος πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Οἱ ὑπηρετὶ ἀπαντες συνηθροίσθησαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς κυρίας των. Ἡ Πενισιέρη εἶνε τόσο πλησίον τοῦ Κερουάρ ὥστε ἡ Μαρία θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν στέγην ἐὰν ἡ γλῶσσά της ἐσκέπαζε. Πρὸ τῆς ὀλοθρίας ἐκείνης ἡμέρας δὲν ἦτο ἡ ἀπλή ἐπαυλις. Ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα τὴν συγκατέλεξε μετὰ τῶν πύργων. Διὰ τοῦ αἵματος εἶκοσι νέων ἡρώων ἔλαβε τὸν τίτλον εὐγενείας.

Ἐν τούτοις τὸ πᾶν ἠρέμει. Οἱ πρὸ τοῦ Κερουάρ διαδίκοντες χωρικοὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι δὲν ἦτο τίποτε καὶ ὅτι εἰς Πενισιέρην οὐδεὶς ὑπῆρχεν εἰ μὴ ὁ φύλαξ. Ἀκτίς ἐλπίδος ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκη, ὅτε αἴφνης κρότος τυμπάνων ἠκούσθη καὶ τὴν ἰδίαν στιγμήν οἱ τουφεκισμοὶ ἤρχισαν.

Ἡ Μαρία ἔπεσε θνήσκουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της καὶ οἱ ὑπηρετὶ προσέδραμον κλιόντες. Τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆν διεδέχθη ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς θάρρος ψυχρὸν καὶ φοδερὸν. Ἀπεπάτησε τῶν βραχιόνων τοῦ κόμητος καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν της ἐν τῷ παραθύρῳ. Ἀνωφελῶς προσεπάθουν νὰ τὴν ἀπομακρύνωσιν : Ἡ ἠρωϊκὴ κόρη ἔμεινε ὀρθία, σταθερὰ καὶ ἀκίνητος. Χιλιεὺς θανάτους ὑπέφερεν. Ὅλοι ἐκείνοι οἱ τουφεκισμοὶ τὴν ἐκτύπων εὐθὺς εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ δὲν ἠλλαξε στάσιν. Ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἠθάνετο τὸ αἶμα του παγώνων εἰς τὰς φλέβας του. Ὁ ταχυδρομικὸς ἵππος ἔχρηματίεζεν ἐπὶ τῇ ὁσμῇ τῆς πυρίτιδος.

Ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν περίεργοι τινες πλησιάζοντες εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης ἐφόσον ἠδυνήθησαν, διέσπειρον νέας φήμας. Τοὺς ἐσταμάτων, τοὺς ἐζήτηζον. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ὁ πύργος ἠδύνατο ν' ἀνθῆξῃ ἀκόμη, οἱ δὲ ὅτι δὲν ἦτον εἰ μὴ παιδιὰ καὶ ὅτι ὀλίγοι ἀπορακτιστικοὶ ἄνδρες θὰ ἐγίνοντο κύριοι τῆς θέσεως. Συνεφώνουν δὲ ὅτι οἱ εὐγενεῖς ἀποστάται ἐμάχοντο ὡς λέοντες μὴ ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Τινὲς δὲ γνωρίζοντες τὰ μέρη καλλίτερον διαβεβαίουν ὅτι ἠδύνατο νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν ἔπισθεν ὅπου φίλακες δὲν ὑπῆρχον, διότι ἡ βροχὴ τῆς καταιγίδος εἶχε καταστρέψῃ τὰ πέριξ λειβάδια. Οὐδεὶς ὅμως ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἐὰν καὶ ὁ κύριος Γρανλιέ ἀπετέλει μέρος τῆς αἰματηρᾶς ταύτης σκηνῆς.

Ἡ Μαρία δὲν ἐκινεῖτο μόνον ἡ ὀχρότης τοῦ μετώπου της ἐδεικνυεν ὅτι ἔπασχεν.

Αἴφνης ὁμιλος ἰπέων ἐφάνη διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων ἐπὶ τῆς κοιλάδος. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπεσπάσθη καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τοῦ Κερουάρ ἄγουσαν.

Μία φωνὴ ἠκούσθη εἰς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας δὲ Γρανλιέ, φωνὴ χαρᾶς καὶ ἀπελευθερώσεως!

— Ἐσώθη! ἐσώθη! εἶπε αὐτός!

Ἡ Μαρία ἔτρεξεν ἡ πρώτη, ἀλλὰ σχεδὸν κρεαυθὺς ὀπισθοδρόμησε πτοηθεῖσα.

Δὲν ἦτον ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ.

Ἦτο νέος εὐγενὴς τῶν πέριξ, ὁ ὑποκόμης Β., παιδικὸς φίλος τοῦ κυρίου δὲ Γρανλιέ καὶ πολὺ γνωστός εἰς Κερουάρ. Εἶχε τὰ ἐνδύματα ἐν ἀττίβια καὶ τὰς χεῖρας μελανὰς ἐκ τῆς πυρίτιδος. Εἰς τὸ μέτωπον ἔφερε πληγὴν βαθεῖαν. Ἀναγνωρίζουσα αὐτὸν ἡ Μαρία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της. Ὁ νέος ἴσχυτο ἔρθιος, σιωπηλός. Εἰς τὸν πύργον τῆς Πενισιέρης τὰ ἄσματα ἔπαυον δὲν ἤκουε τις εἰ μὴ μακρυνόν τινα τουφεκισμὸν : Μέλας καὶ πυκνὸς καπνὸς ὑψοῦτο ἐπίσθεν τοῦ δάτους.

— Τί ἐκάματε τὸν κύριον δὲ Γρανλιέ; ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη ἀποσπασμένη ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ πατρὸς της, τί ἐκάματε τὸν σύζυγόν μου;

— Ἦν ὅ,τι ἦτον ἀνθρωπίνως δυνατόν, τὸ ἐπράξαμεν διὰ νὰ τὸν σώσωμεν, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νέος: αἱ προσπάθειαι μας ὑπῆρξαν μάταιαι.

Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὴν ἀπελευθερώσιν ἧτις μᾶς προσεφέρθη. Οὐτε αἱ παρκαλήσεις μας, οὐτε τὸ παράδειγμά μας τὸν εἴλκυσαν. Ἰπερασπίσθη τὸ καταφύγιόν μας καὶ ὅλοι τὸν ἐνηγκαλίσθημεν ἀναχωροῦντες. Ἐμὲ τελευταῖον ἐφρήξεν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς στήθους του. Ἐδοκίμασα τελευταῖον ἀπέπειρα : Ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομά σας, κυρία. Τῷ εἶπον, ὅτι ἀρκετὰ ἔπραξε δι' ἐαυτὸν, ὄφειλε νὰ ζῆτῃ δι' ὑμᾶς, διὰ τὸν πατέρα σας. — Ὑγίαινε, μὲ εἶπε μὲ μελαγχολικὸν μειδίαμα. Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει διατὶ θέλω ν' ἀποθάνω. Οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ τελευταῖοι λόγοι του. Ἰσως ὁ χάρτης οὗτος σὰς πληροφορήσῃ τι πλείοτερον.

Ἡ Μαρία ἤρπασε τὸν χάρτην ἐν τῇ σκηνῇ ὁ ὑποκόμης Β... Ἦτο διαθήκη ἔγκυρος χρονολογουμένη ἐκ τοῦ πύργου τῆς Πενισιέρης, δι' ἧς ὁ κύριος Γρανλιέ καθίστατο κληρονόμος τῆς λοιπῆς περιουσίας τῆν κυρίαν Γρανλιέ. Οὗτε μίαν λέξιν, οὐτε ἐν παράπονον, ἡ ἕνα ἀποχαριστισμὸν.

Ξ — Ἐμείνε μόνος, ἠρώτησε ἡ νέα κόρη.

— Μόνος ζῶν, ἐν μέσῳ τοῦ πυρός.

— Τότε οἱ τουφεκισμοὶ αὐτοῖ;...

— Εἶνε ἐκείνος, ζῆ ἀκόμη, καὶ ὑπερασπίζεται.

Γ — Ἀναχωρήσατε κύριε, ἀνέκραξεν, ἀναμφιδόλως σὰς καταδιώκουσιν. Ὁ πύργος οὗτος δὲν εἶνε ἀσφαλὴς, ζητήσατε καταφύγιον ἀσφαλέστερον. Καὶ ἡμεῖς πάτερ μου ὑπάγωμεν νὰ σώσωμεν τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ ἢ ν' ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ!

Ἡ φωνὴ της ἦτον ἠχηρὰ καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐλαμπεν.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν μία ἐκρηγῆς ἠκούσθη.

— Νεκρός! εἶπεν ἡ Μαρία γονυπετοῦσα.

Ἠκροάσθησαν, οὐδὲν ἤκουσαν πλέον. Ὁ κρότος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος καὶ οὐδεὶς ἄλλος τῷ ἀπεκρίθη.

Τὴν ἐσπῆραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θέματα συγκινητικὸν ἔλαβε χώραν. Ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐξῆλθον τοῦ πύργου Κερουάρ διεθρονόμενοι εἰς Πενισιέρην, καὶ ἀκολουθεῖται ὅ,τι ὅλοι τῶν ὑπηρετῶν

αὐτῶν. Ὁ γέρον κόμης ἐβάδιζεν ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς του : Ἡ Ἀνδρομάχη καὶ ὁ γέρον Πρίκιμος πηγαίνοντες εἰς ἀναζήτησιν τῶν ὄστων τοῦ Ἰκτορος.

Ἡ συνοδία διήλθε βραδέως τὴν ἀτραπὸν. Οἱ πάντες ἐσιώπων. Ὡς ὁ κύριος αὐτῶν, οἱ ὑπηρετὶ εἶχον ἀσκεπὴ τὴν κεφαλὴν. Ἡ Μαρία ἐβάδιζεν εὐθὺς, μὴ κλονιζομένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ της δὲν ἔκλειον. Μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαν πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Πενισιέρης. Μόλις ἐφάνησαν ὁ κόμης Κερουάρ καὶ ἡ κυρία Γρανλιέ, δύο ἐκ τῶν φυλάκων τοῖς ἀπηγόρευσαν τὴν εἰσοδὸν : ἀλλὰ νέος τις ἀξιωματικὸς ἐμφανισθεὶς, ὑπεκλίθη πρὸ τῆς ἀρώνου ἐκείνης ὀλίφως ἢ ἠννόησε καίτοι δὲν ἐζήτησε, καὶ ἔδωκε διαταγὴν ὅπως τοῖς ἐπιτρέψωσι τὴν εἰσοδὸν.

Εἰσῆλθον. Ὁ πύργος ἴσχυτο ἔρθιος ἀλλὰ μόνον οἱ τοῖχοι τὸν ὑπεβάσταζον. Ἡ στέγη εἶχε γείνει παρακλίμα τοῦ πυρός. Τὰ ἐρείπια ἐκάπνιζον ἀκόμη. Ἡ αὐλὴ ἦτο πλήρης πτωμάτων, τινῶν μὲν ἀνηκόντων εἰς τοὺς στρατιώτας, ἄλλων δὲ τὰ πτώματα εἶχον ἀποσπάσει τῆς πυρκαϊᾶς. Τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἦσαν παραμορφωμένα καὶ μάλιστα ἐγνωρίζοντο.

Ἡ Μαρία ἐπροχώρησεν ἐν μέσῳ ὅλης ἐκείνης τῆς φρίκης. Ἐκυπτεν ἐφ' ἐκάστου πτώματος καὶ τὸ ἐζήτησε ψυχρῶς, ἐν πρὸς ἐν, καὶ ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ τοῦ κυρίου Γρανλιέ ἔλειπεν. Ἀκτίς ἐλπίδος διεσπείδυσεν εἰς τὴν ἀπελπιν ψυχὴν της.

— Ὅλοι οἱ νεκροὶ εἶνε οὗτοι οἱ εὐρεθέντες ἐδῶ : ἠρώτησε συγκινημένη τὸν νέον ἀξιωματικόν.

— Ὅλοι, ναί, κυρία.

Καὶ φρονεῖτε ὅτι οὐδεὶς ἔμεινε ἐπὶ τῆς πυρκαϊᾶς : προσέθεσεν ὁ κόμης Κερουάρ.

— Ἰσως τινὲς ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἀλλὰ δὲν πιστεύω.

— Ἐσώθη! ἐφίθουρεν ἡ Μαρία.

Στρέφουσα δὲ τὴν κεφαλὴν, παρατήρησε στρατιώτην, ὅστις διὰ σιωπηλοῦ κινήματος τῇ ἐδείκνυε γωνίαν τινα τῆς αὐλῆς σκιαζομένην ὑπὸ μωρέας. Ἡ Μαρία, ἐρρίφθη, ἐβάδιεν εὐθὺς πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος. ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ κυρίου δὲ Γρανλιέ ὁ κόμης Κερουάρ ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ τὴν θυγατέρα του.

— Ἀπομακρύνθητε, πάτερ μου ἀπομακρύνθητε τῷ εἶπεν.

Ἐμείνε μόνη γονυπετῆς παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της, ὀμιλοῦσα αὐτῷ χαμηλοφώνως ὡσεὶ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ, καὶ κλυπτοῦσα διὰ φιλημάτων τὸ ὄχρον μέτωπόν του καὶ τὰς παγωμένας χεῖρας του. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ εἶχε λαβεῖ τρεῖς πληγὰς εἰς τὸ στήθος, τὸ πρόσωπόν του ὅμως ἦτον ἠρεμον καὶ γαλήνιον ὡσεὶ δὲν εἶχεν ἀποθανεῖ, αἱ χεῖρες του εἶχον τὴν λευκότητα τοῦ ἀλαδύστρου.

Ἡ θλίψις τῆς Μαρίας ὑπῆρξε σοδρὰ, ἀνευ δακρύων. Μετὰ μίαν ὥραν ἀνηγέρθη καὶ πλητικίζουσα τὸν κόμητα Κερουάρ:

Θαρρος, πατερ μου, τῷ εἶπε τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ἐξήτησαν παρὰ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ τὴν ἀδειαν νὰ παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν τὸ πτώμα.

— Εἶνε σύζυγός μου εἶπεν ἡ νέα γυνή.

— Εἶνε υἱός μου ἐπρόσθεσεν ὁ γέρον.

Ὁ νέος διέταξε καὶ κατασκεύασαν φορεῖον ἐκ κλαδῶν, ἐν ᾧ ἐναπέθηκον τὰ λείψανα τοῦ Βανδαιανοῦ πολεμιστοῦ.

Τέσσαρες ὑπηρέται τοῦ πύργου Κερουάρ ἔφερον αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὅταν ἡ κηδεῖα ἐξήλθε τῆς αὐλῆς, τὸ τύμπανον ἤχησεν, οἱ στρατιῶται παρεταχθῆσαν φέροντες ὅπλα καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐχαίρειτ' ἐκ τοῦ ξίφους.

Τὸ φορεῖον προηγεῖτο. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἐβαδίζεν ὁ κόμης καὶ ἡ θυγατρὸς του. Εἶποντο δὲ οἱ ὑπηρέται.

Ἐπαρχει εἰς Κλισίων, εἰς τὴν κορυφὴν λόφου, παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, κοιμητήριον ἐσκιασμένον ὑπὸ τοῦ φυλλώματος φηγῶν καὶ δρυῶν. Ἐκεῖ ἐταφῆ τὴν ἐπιούσαν ὁ Κύριος Γρανλιέ ἄνευ πομπῆς, ἄνευ τιμῶν.

Ἐκτοτε καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὴν αὐτὴν ὥραν, ἡ κυρία δὲ Γρανλιέ ὄλη πενθηροῦσα, ἐπορεύετο νὰ γονυπετήσῃ ἢ νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ταφῆ τοῦ συζύγου τῆς. Ἐμμενεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρὸν καὶ πλέον ἢ ἅπαξ ὁ κόμης Κερουάρ ὑπεχρεώθη νὰ τὴν ἀποσπασῇ ἐκεῖθεν.

Πολλὰκις δὲ τὴν εἶδον πλανωμένην ὡς σκιὰν περὶ τοῦ πύργου τῆς Πενισιέρης.

Δυσκόλως εὑρίσκει τις θλίψιν ἡρεμωτέραν καὶ μαλῶν ἡσυχον. Οὐδεὶς λυγμός, οὐδὲν δάκρυ πάντετε τρυφερὰ καὶ περιποιητικὰ πρὸς τὸν πατέρα τῆς, καλὴ δὲ ὄσους τὴν περιεκύκλουν. Μόνον σιωπηλῆ, μόλις προσέχουσα καὶ μὴ ἀπαντῶσα ἢ ἐνὸς ὠχροῦ μειδιάματος.

Ἐν τούτοις ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκοιλώθησαν, τὸ μέτωπόν τῆς ὠχρίασε, τὰ χεῖλη τῆς ἐμαράνθησαν. Δὲν ὑπέφερον. Ἐσθόνετο.

Πρωτὰν τινα εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς.

— Πατερ μου, μήπως θὰ ἐξηλοτυπεῖτε ἐὰν ἀπέθνησκον ἐγὼ πρώτη;

Θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

Πρὸ πολλοῦ θ' ἀνεγώρουν. Ὁ φόβος μὴ σὰς λυπήσω μ' ἐκρατήσεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν θέλετε, πατερ μου, ἀναχωροῦμεν ἀμφοτέρω.

— Ὅποταν θελήσῃς κόρη μου ἐγὼ θὰ ἦμαι ἔτοιμος, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Κερουάρ, κινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Δὲν ὠμίλει ποτὲ περὶ τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ καὶ δὲν ὑπέφερε νὰ ὀμιλῶσιν ἐνώπιόν τῆς περὶ τούτου.

Καθόσον τὸ τέλος τῆς προσήγγιξε, καθίστατο γαληνωτέρα.

Κατὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἦτο σχεδὸν περιχαρῆς. Ἀπέθικεν ἀκριβῶς ἐν ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, τὴν ἐπέσειον τῆς μαχρῆς τῆς Πενισιέρης. Τὴν προτεραιὰν ἐπὶ τῆς κλίνης διαλυθεὶσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κληθῇ τὸν καθημερινόν τῆς περίπατον.

Αἱ δυναμεις τῆς ἐξέλιπον.

Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρωὶ ὁ κόμης Κερουάρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του: Ἡ Μαρία ἐκοιμᾶτο. Ὁ γέρον διήλθε τὴν ἡμέραν πλησίον αὐτῆς. Πρὸς

τὸ ἑσπέρας, ἀρπυνίσθη, ἐστραφῆ πρὸς τὸν πατέρα τῆς, καὶ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, δι' οὐρανοῦ μειδιαματος τῷ εἶπεν:

— Εἶσθε ἔτοιμος, πατερ μου;

Ὁ Κύριος Κερουάρ ἐκρατήσεν τὴν χεῖρα ταύτην μεταξὺ τῶν ἰδίων του. Αἰσθανθεὶς δὲ αὐτὴν κατ' ὀλίγον φρίσσουσα καὶ παγωμένην, ἔκλινε μετὰ τρόμου πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Μαρίας ἀνεπαύετο ἀκίνητος. Ἡ ψυχὴ τῆς τέλος ἐλευθέρα, ἀπέπηγ' ἐπὶ ὀλίγου, καὶ ἤδη οἱ ἄγγελοι τὴν ἔφεραν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πλάστου ἀθῶν, καθαρὰν καὶ ἄνευ κηλίδων.

Ὁ κόμης Κερουάρ ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον τὸ τέκνον του. Ἀμφοτέρω ἐταφῆσαν ἐκατέρωθεν τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ. Μέχρι τῆς σήμερον δεικνύουσι τοὺς τρεῖς ταφους τῶν εἰς Κλισίων.

Ὁ κύριος Ὀκταβίος, Δυβιτιέ, φυσικὸς κληρονόμος τοῦ κόμητος Κερουάρ, ἐπώλησε τὸν πύργον εἰς τινα ἐργοστασιαρχὴν ὅστις προτίθεται νὰ τὸν κρημνίσῃ καὶ ν' ἀνεγειρῇ νηματοποιεῖον.

(Μεταφρ. τῆς κ. Βασιλικῆς Κ. Κυριακίδου.)
ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

(Συνέχεια)

Ἄλλ' ἡ ἀτυχία μου δὲν εἶχε τελειώσει. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, εἰς τὸν ὅποιον μετέβην, διὰ νὰ μεταβῶμεν σιδηροδρομικῶς μέχρι Κόλσεσβεργ, μοι ἐπαρουσιάσθησαν ἄλλαι δυσκολίαι. Ὁ κ. Μάκκενζης εἶχεν ὀδηγήσει τὰς σιδηροδρομικὰς μου ἀμάξας εἰς τὸν σταθμὸν, ὁ κ. Μέλκφ, ὁ ἀγγλιότης ἐμπορευμάτων, μοι ὑπεσχέθη νὰ τὰς φορτώσῃ ἐπὶ τῶν βαγονίων ἐντὸς τριῶν ὥρῶν, ὁ ἀκούρατος φίλος μου κ. Πόππε παρευρίσκετο ἐν τῷ σταθμῷ πρὸς διευθέτησιν ὄλων, διότι ἐγὼ εἶχον ἀκόμη πολλὰ νὰ φροντίσω, ἐπὶ τέλους δὲ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ ὁ ἴδιος. Μόλις ὁ μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ὁ φίλος μου Πόππε ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ μοι εἶπε, «Μὴ τρομάζετε! ἔχω δυσάρεστον δι' ὑμᾶς εἶδησιν.» — «Δι' ἐμέ;» — «Δυστυχῶς ναί, ἀρνοῦνται νὰ σας μεταφέρωσι μεθ' ὄλων τῶν ἀποσκευῶν διὰ τὸ συμφωνημένον ποσὸν τῶν 61 λιρῶν εἰς Κόλσεσβεργ. Δὲν δέχονται αἱ φορτωθεῖσαι ἀμάξαι σας νὰ εἶνε φορτωμέναι. Δὲν ἐγνώριζον, λέγουσιν, ὅτι θὰ μετακομίζετε φορτωμένας ἀμάξας.» — «Ἄλλ' ἐγὼ ἐμίσθωσα πέντε σιδηροδρομικὰς ἀμάξας δι' 61 λίρας.» — «Ἄδιάρηρον ζητοῦσιν ἄλλας 70 λίρας.» — «Δὲν ἔχω.» — «Ναί, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; σὰς δίδω κατὰ τὸ παρὸν τὰ χρήματα ταῦτα.» — «Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ δὲν γίνεταί.» — Ἐν τούτοις ἠναγκάσθη νὰ μείνω ὅπως φροντίσω περὶ ἐξομαλύνσεως τῆς δυσκολίας ταύτης. Ἐπειδὴ δ' εἶχον παραδόσει τὰς κλειδὰς τῆς κατοικίας, ὠφείλομεν πάντες νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐν τινι ξενοδοχείῳ, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ἐκίστιζεν ὄχι ὀλίγον. Εὐτυχῶς παρευρίσκετο ἐκεῖ συνοδευσάσα μέχρι τοῦ

σταθμοῦ τὴν σύζυγόν μου ἢ φίλην τῆς δεσποινίς Λόμμαν, ἀξιαγάπητος συνταξιδιώτης ἡμῶν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης μέχρι Καπσταδης, ἣτις διηθῆνε τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ γαμβροῦ τῆς Hansa Hotel. Αὐτὰ λοιπὸν ἐπρότεινε νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ πάντας μέχρις ἐξομαλύνσεως τῆς δυσκολίας. Καὶ ἐγὼ μὲν μετὰ τῆς συζύγου μου ἐδέχθημεν τὴν σύγχρονον πρόσκλησιν τοῦ κ. Πόππε, τοὺς δ' ἀκολουθοῦντες μου ἔστειλα εἰς τῆς δεσποινίδος Λόμμαν. Συνεννοηθεὶς λοιπὸν μετὰ τοῦ φίλου Πόππε καὶ τῶν δημοσιογράφων κυρίων Λόρμερ καὶ St Ledger μετέβην παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν δημοσίων ἔργων καὶ τῶν κυβερνητικῶν κτημάτων κυρίῳ Σερμβρούκερ, εὐτυχῶς δ' ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ ἐθετο τέρμα εἰς τὰς ἀτυχίας μου, νέας δ' εὐτυχίας ἤλπισεν ἀνατέλλων δι' ἐμέ. Διότι ἡ τότεν δυσμενὴς πρὸς τὴν ἐπιχειρήσιν μου κυβερνήσις εἶχε πέσει, νέα δὲ ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τῆς χώρας ὑπὸ τὸν κύριον Σερμβρούκερ, ὅστις ὡς ἀνεπτυγμένος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος ὑπεσχέθη νὰ προστατεύῃ τὴν ὑπόθεσιν μου. Καὶ τῷ ὄντι δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἀποδειχθέντος ὅτι εἶχον συμφωνήσει νὰ μοι μετακομίσωσι φορτωμένας ἀμάξας, ὄχι μόνον διετάχθη ἡ τοῦ σιδηροδρόμου διεύθυνσις νὰ ἐκτελέσῃ τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ καὶ κατορθώθη νὰ πληρωσῶ μόνον 52 λίρας ἀντὶ τῶν 61, μοι ἐδόθησαν δὲ καὶ ἑπτὰ σιδηροδρομικαὶ ἀμάξαι ἀντὶ τῶν πέντε. Οὕτως ἀναχωρήσαμεν ἐκ Καπσταδης καὶ μετὰ 48 ὥρῶν ὁδοπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς Κόλσεσβεργ. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἀρωγὴν ταύτην τοῦ κ. Σερμβρούκερ, ὅπως δὲν θὰ λησμονήσω καὶ ὅτι ἐπλήρωσα εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ Ἀκρωτηρίου 2000 φλωρινίων ὡς δασμοῦ; τελωνικοῦ, ἐγὼ ὁ ἄπλους περιηγητής.

Δὲν εἶνε ἔτιω ἀδιάφορον εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ περιγράψω αὐτοῖς τὴν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τῆς ἐν Ἀκρωτηρίῳ ἀποικίας δι' ὀλίγων λέξεων, ἐνῶ ἀποχωρίζομεθα αὐτῆς. Ἡ περιουσία τῆς ἐν Ἀκρωτηρίῳ ἐυρωπαϊκῆς ἀποικίας τῆς Καπλάνας, εἶνε 250,000 ἀγγλικῶν τετραγωνικῶν μιλίων (ἦτοι 400,000 περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, πενταπλασία σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος), κατοικοὺς δ' ἔχει ἡ χώρα σήμερον 1,252,500, ἐκ τῶν ὁποίων 341,000 ἀνακασίας φυλῆς, ἐνῶ τῷ 1806, ὅτε οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν Καπλάνην, οἱ κάτοικοι ἠριθμοῦντο εἰς 73,600, ἐξ ὧν 26,700 λευκοὶ, μόναι δ' αἱ μεσημβριναὶ ἀκταὶ ἦσαν ἀρκετὰ κατωκημέναι. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους κατὰ τὸ ἔτος 1884—85 ἦσαν 36,810,824 ἀυστριακῶν φλωρινίων, ἦτοι 90,000,000 περίπου φράγκων, τὰ δ' ἐξόδα ἦσαν κατὰ τὸν περίπου ἑκατομμύριον φράγκων μεγαλύτερα. Τὸ δημοσίον χρέος ὑπελογίζετο εἰς φλωρ. 260,000,000, ἡ δὲ δημοσία περιουσία ἀνῆρχετο εἰς 453,534,096 προσδοκῶν ἰδιοκτησιῶν, 46,298,808 ἀκαλλιεργήτων γαιῶν, ὅτι δὲ ὑπῆρχον 3200 χιλιομέτρα δημοσίων σιδηροδρόμων, 12,500 χιλιομέτρα τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ 12,000 χιλιομέτρα δημοσίων ὁδῶν. Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς χώρας ἐμπόριον εἶνε σημαν-

τικόν. Μόνον ἀδάκμαντες ἐξάγονται κατ' ἔτος ἀξίας 70 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1870 μέχρι σήμερον ἐξήχθησαν τοιοῦτοι ἀξίας 1,000,000,000 περίπου! Εἰς ἄλλα δὲ εἶδη τῷ 1885 ἐξήχθησαν περὶ τὰ 90,000,000.

Πλοῖα κατέπλευσαν τῷ 1885 εἰς τοὺς λιμένας τῆς χώρας 2,008, τόνων 2,717,058, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 1711 μὲ 2,560, 419 τόνους ἦσαν ἀγγλικὰ. Ἐξέπλευσαν δὲ 1996 πλοῖα 3,697,797 τόνων. Ἀποικίζουσι δὲ κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἀκρωτήριο περὶ τὰς 20,000 Εὐρωπαίων, οἱ πλεῖστοι δαπάνη τοῦ κράτους.

Κατηναλώθη δὲ τὸ σημειωθὲν δημοσίον χρέος ὡς ἑξῆς:

	φλωρ.
Εἰς κατασκευὴν σιδηροδρόμων	164,960,736
» » » λιμένων	9,514,050
» » » γεφυρῶν	4,993,744
» » δημοσίων κτιρίων	2,539,474
» » » τηλεγράφων	1,981,176
» » » ὑπὲρ ἀποίκων	1,030,464
Πρὸς κατὰπνιξιν ἐπανατῶσων αὐτοχθόνων	57,532,153
εἰς ὑδραυλικὰ καὶ λοιπὰ ἔργα	6,746,928

Πρὸς καλλιτέραν δὲ γνῶσιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν ἀγγλικῶν ἀποικίων, καὶ ἰδίως τῆς ἐν Καπλάνη, ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τις καὶ τὸν κυβερνητικὸν αὐτῶν μηχανισμόν, ὑπὸ τὸν ὅποιον καὶ διὰ τὸν ὅποιον θαυμασίως ἀναπτύσσονται καὶ εὐδοκίμουσιν αὐταί. Ἐν τῷ Ἀκρωτηρίῳ λοιπὸν, ὅπως καὶ ἐν θλαῖς ταῖς γεωργικαῖς ἀποικίαις τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Καναδᾷ, ἐπικρατεῖ τὸ ἑξῆς σύστημα: «ὡς οἶόν τε εὐρυτάτη αὐτοδιοικησία, ἐλάχιστα στρατιωτικὰ βάρη διὰ τοὺς ἀποίκους, τῆς Ἀγγλίας ἀναλαμβάνουσης τὴν υπεράσπισιν τῶν παρὰ τῶν, καὶ καταναλώσει ὄλων τῶν δημοσίων ἐσόδων ἐν τῇ ἀποικίᾳ αὐτῇ.»

Τὸ δὲ πολιτικὸν εἶνε ἄπλοον καὶ ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ εὐχερίστος. Ἡ ἀνωτάτη νομοθετικὴ ἐξουσία ἀσκειται, ὅπως ἐν Ἀγγλίᾳ, ὑπὸ ἀνω καὶ κάτω βουλῆς, ἐδρευούτων ἐν Καπλάνη καὶ ἡ μὲν ἀνω βουλή ἀποτελεῖται ἐξ 24 μελῶν, ἐκλεγομένων μεταξὺ τῶν ἐχόντων εἴτε ἀκίνητον περιουσίαν 50,000 φράγκων τοῦλάχιστον εἴτε κινητὴν 100,000. Ἡ δὲ κάτω βουλή σύγκριται ἐξ 74 μελῶν ἐκλεγομένων κατὰ πενταετίαν, ἂν τυχόν δὲν ἐπέληθ' ἐκλογαὶ βουλῆς ἐν τῷ μεταξῷ. Ὁ πρόεδρος ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς βουλῆς, διὰ νὰ ἐκλεγῇ δὲ τις μέλος αὐτῆς, πρέπει νὰ εὐρίσκηται τοῦλάχιστον ἀπὸ 12 μηνῶν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ νὰ ἔχη περιουσίαν τοῦλάχιστον 700 φράγκων.

Ἡ βουλή συνέργετα ἅπαξ τοῦλάχιστον κατ' ἔτος, συνήθως ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Ἰουλίου. Ἡ ἐπίσημος γλώσσα εἶνε ἡ ἀγγλικὴ, ἀπὸ τοῦ 1882 ὅμως ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐν τῇ βουλῇ: οἱ ἐκτὸς τῆς Καπσταδης οἰκούντες βουλευταὶ λαμβάνουσιν εἰς ἀποζημίωσιν τὰ ὁδοιπορικά τῶν καὶ δι' ἐξόδα συνταξίως 20 σελίνια κατὰ συνεδρίαν μέχρι 90 συνεδρίων. Ὑπάλληλοι κυβερνητικοὶ δὲν ἐκλέγονται βουλευταί.

Τῆς δ' ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας προϊστάται ὁ ὑπὸ

της ἐν Λονδίῳ κυβερνήτως διοριζόμενος κὺ β ε ρ νή της ἢ διοικητής, ὅστις ἐπικυρώνει τοὺς νόμους, ἕνα ἔχῃ κῦρος καὶ εἶνε ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν τῇ χώρᾳ. Οὗτος ἐκλέγει τοὺς ὑπουργοὺς ἐκ τῆς ἐκάστοτε πλειοψηφίας τῆς βουλῆς, ὑπὸ δὲ τοὺς ὑπουργοὺς ὑπάγονται αἱ ἀρχαὶ τῶν αὐτοδιοικουμένων πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν, αὗται δ' αἱ ἀρχαὶ ἀπονέμουσι τὴν δικαιοσύνην καὶ τηροῦσι τὴν τάξιν ἀστυνομικῆς καὶ εἰσπράττουσι καὶ διαθέτουσι τοὺς φόρους· διότι κάθε πόλις καὶ κάθε ἐπαρχία ἔχουσιν ἰδιαίτερας τοπικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐλεγχομένας ὑπὸ τῶν φορολογουμένων καὶ φροντιζούσας περὶ τῶν ἰδιαιτέρων κατὰ πόλεις καὶ ἐπαρχίας ὑποθέσεων.

Ὁ ἐν ἐνεργείᾳ στρατός ἀνέρχεται ἐν καιρῷ εἰρήνης εἰς 3223 ἄνδρας, οἱ δὲ ὅλοι στρατεύσιμοι εἶνε λευκοὶ μὲν 46,000, μαῦροι δὲ 77,000. Ἡ θρησκεία εἶνε ὅλως ἐλευθέρᾳ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ἡ δὲ ἐκπαίδευσις εἶνε δημοσία καὶ ἐξωδευθήσαν δι' αὐτὴν τῷ 1884 ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως 2,500,000 φράγκοι, ὅσα καὶ διὰ τὸν στρατὸν, ὑπάρχει δὲ ἐν Πανεπιστήμιον καὶ πέντε Λύκεια ἢτοι Γυμνάσια, δημοτικαὶ δὲ σχολαὶ 989 μὲ 75,713 μαθητὰς καὶ μαθητρίκας, ἐξ ὧν 328 εἶνε δημοσίου, 84 ἰδιωτικῆ καὶ 400 τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ἀποστολῶν· ὑπάρχουσι δὲ καὶ 5 εἰδικαὶ ἢ τεχνικαὶ σχολαί. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι ἐν τῇ χώρᾳ πολλοὶ βοτανικοὶ κήποι καὶ 51 βιβλιοθηκαί!

Ἐφημερίδες δημοσιεύονται ἀγγλικαὶ μὲν 42, ἀγγλολλανδικαὶ δὲ 22, μόνον ὀλλανδικαὶ 7, γερμανικὴ 1, κερικὴ 1 καὶ ἀγγλοκερικὴ 1. Ἐξ ὧν δὲ τούτων 10 εἶνε ἡμερήσια φύλλα, 9 ἐκδίδονται δις, 14 τρίς καὶ 38 ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος, 1 δὲ κατὰ δεκαπενθημερίαν καὶ 2 κατὰ μῆνα.

Τὸ ταχυδρομεῖον ἔχει 630 ταχυδρομικὰ κληματα, κυκλοφοροῦσι δὲ δι' αὐτῶν κατ' ἔτος 6, 500,000 ἐπιστολῶν συνήθως. Τοιαῦτα ἢ κατὰστασις τῆς Καπλάνδης τὴν σήμερον, ἐνῶ πρὸ 80 ἐτῶν μόλις 73,000 κάτοικοι καὶ ὀλίγοι συνοικισμοὶ ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ.

B'.

ΚΟΛΕΣΒΕΡΓ. ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΟΡΑΝΖΗΣ

(Τὰ ἐν Κραδὼκ καὶ ἐν Κόλεσβεργ ἀγορασθέντα ζῶα καὶ οἱ ἐκμισθωθέντες μαῦροι ὑπέρβαι.— Ἀνάβασις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Κόλεσβεργ.— Καταμετρήσεις ἐπ' αὐτῆς.— Γεωλογικὴ κατασκευὴ.— Τὸ Κόλεσβεργ ἐν ἔτει 1884 ὁ βορειότατος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.— Ζῶα καὶ φυτὰ τῶν ὑψομάτων καὶ τῶν κοιλάδων καὶ πεδιάδων.— Αἱ ἀκταὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ μεσόγειοι ζῶακι. Πέδαις χιόνος ἐκ τοῦ Κόλεσβεργ καὶ συνέπειαι αὐτῆς.— Ἀναχώρησις ἀπὸ Κόλεσβεργ.— Διαμονὴ ἐν Νεῷ Λιμένι καὶ συλλογαί.— Φθοροποιὰ ἐπιρροὴ τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν μαύρων.— Ἡ ἐλευθέρᾳ πολιτεία Ὁρανζῆς, ἡ κυβερνήσις, ἡ δικαιοσύνη καὶ γενικὴ ἐν αὐτῇ κατάστασις.— Ἀνθρωπογενῆ στρώματα.— Θεραπεία τῆς πνευμονίας.—

Νεοὶ συνταξιδιῶται.— Τὰ μεταλλεῖα ἀδαμάντων ἐν Γιαγκεροφονταίνῃ.— Ἐπιτυχῆς θήρα τῆς γυναικὸς μου.— Φεῖδῶ τοῦ κυνηγίου ἐν Ὁρανζῇ.— Ὁκταήμερος διαμονὴ ἐν Μαδδερσίβεργ.— Κοπεγερφάρμ. Βοσῶφ.— Ἀποχωρισμὸς τοῦ Βέλλα.— Διαμονὴ ἐν Καρηνλοφονταίνῃ.— Κατάστασις τῶν Ὁλλανδῶν ἐνοικιαστῶν κτημάτων ἐν Ὁρανζῇ.— Οἱ φορτωταὶ ζῶλων ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Βαζλ.)

Ἐκ τῶν προσφιλῶν μοι σχεδίων, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον εἶλθει εἰς Ἀφρικήν, ἦτο καὶ τὸ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ ἐπιστημονικῶς ἐρευνήσω μέρη τινὰ τῆς Καπλάνδης, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὸ πρῶτον μου ταξιδίον μοι εἶχον σταλῆ πολλά ἐνδιαφέροντα πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην τότε νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ ἢ μόνον διαβατικῶς εἶδον. Ἐσίμπευσε λοιπὸν κατὰ τὸ δεύτερον τοῦτο ταξιδίον μου νὰ διαμείνω ἐν Καπλάνδῃ ἑπτὰ ὅλους μῆνας, ἢ διαγωγὴ ὅμως τῆς κυβερνήσεως ἐγένεν ἀφορμὴ νὰ περιορισθῇ ὁ χρόνος οὗτος εἰς τὸ ἀπὸ Καποτάδης μέχρι Κόλεσβεργ σιδηροδρομικὸν ταξιδίον καὶ εἰς τριῶν ἐβδομάδων διαμονὴν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιφερείᾳ. Διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ πληρώσω μεγάλην τιμὴν διὰ ζευγίτας βοῦς, ἀναγκάσιον εἰς τὰς φορτηγὰς μου ἀμάξας, εἶχον ἀγοράσει πρὸ διμηνίας ἦδη ἐν τῇ πόλει Κραδὼκ τοὺς ἀναγκάσιον βοῦς διὰ δύο ἀμάξας καὶ ἀεὶ αὐτοὺς νὰ βοσκῶσι καὶ ἐνδυναμωθῶσι, διὰ ν' ἀντέχουσι περισσότερον ἐν τῇ μελλούσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν πορείᾳ.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΞΙΟΛΗΜΕΙΩΤΑ

Οἱ Ἐλέφαντες ζῶσι 200, 300 καὶ πολλάκις 400 ἔτη.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 15ου αἰῶρος ἐξηκηλεύθει ἡ συνήθεια τοῦ τρώγειν διὰ τῶν δακτύλων. Πηροῦντα δὲν ὑπῆρχον οὔτε αἱ βασιλικαὶ τράπεζαι.

Τὰ παιγνίσχάρτα ἐφουρέθησαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐγένετο κατὰ πρῶτον χρῆσις αὐτῶν, πρὸς τέρψιν τοῦ Καρόλου Στ'!

Ἡ κράμβη εἶνε φάρμακον κατὰ τῆς μέθης. Μάλιστα προλαμβάνει αὐτὴν. Τὴν ἰδιότητα ταύτην τῆς κράμβης μνημονεῖον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Κρέμθης φυτεομένης πλησίον κλήματος, τὸ κλήμα εἶτε ἀποσφραττα εἶτε ἐξηραίνεται.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχει δὲ 240

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Α. Α. καὶ Ν. Α. Α.— Νὰ εἰς ἴδιον.